

Nguyên Tác: NGỌA LONG SINH

Xuân Thu Bút

TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH

---- & ----

Đã TỰ: Bạch Lục

HỒI 7

Trương Kế Tự Kế

ở Tiêu Phong hóa trang thành một đệ tử Cái Bang với bộ y phục vải thô màu xám vượt ra khỏi tòa đại sảnh, khi chàng vừa đi hết ngõ dài bỗng nhiên thấy bóng người chuyển động, một người mặc áo bào màu lam đầu quấn khăn vải, và còn khá trẻ tuổi đứng chặn ngang đường chàng. Sở Tiêu Phong đang cúi đầu phi hành suýt nữa đã chạm vào y, khi chàng kịp thời vội dừng chân chỉ còn cách y nửa thước.

Người áo lam ấy mỉm cười:

- Tiểu khất cái huynh đệ có việc gì gấp gáp không sợ đụng phải người ư?

Sở Tiêu Phong ngẩng đầu nhìn đối phương, từ từ đáp:

- Xin lỗi các hạ, tiểu khất cái này thực sự có việc gấp.

Chàng nghiêng thân vượt qua bên cạnh chuẩn bị lướt qua người áo lam ấy. Cái Bang đệ tử tất cả đều biết võ công, cái lướt thân của Sở Tiêu Phong không thể nói là chậm, nhưng động tác của người áo lam lại còn mau hơn cả chàng nữa, y vươn tay hữu tới trúng ngay huyệt Uyển mạch của Sở Tiêu Phong, khi chàng tiến lên một bước liền bị y kéo lại.

Sở Tiêu Phong ngẩn người:

- Các hạ làm gì vậy?

Người áo lam xuất thủ mau như điện chớp, nhưng ngôn ngữ cử chỉ lại hết sức văn nhã, y mỉm cười đáp:

- Khất cái huynh đệ, tại hạ muốn mời huynh đệ uống với nhau một chén rượu.

Cùng với câu nói tay y đè mạnh kinh lực xuống. Kinh lực toàn thân Sở Tiêu Phong như bị mất hết, chàng trầm giọng:

- Chúng ta chưa hề quen biết, vì sao các hạ lại mời ta, vả chăng mời khách uống rượu không nên mời bằng cách này.

- Xin tiểu bằng hữu tha lỗi, mời!

Y kéo luôn Sở Tiêu Phong đi về hướng một tòa nhà lớn gần đó không cần

biết chàng có đồng ý hay không. Trong đại sảnh rộng lớn của tòa nhà ấy đã ngồi sẵn ba người, một là lão nhân mặt áo vàng, gương mặt gầy gò lún phún mấy sợi râu dê, một là trung niên phụ nhân y trang sạch sẽ và một người trung niên cuối cùng mặc trường bào áo đen. Nét mặt người áo lam tuy lúc nào cũng tươi cười, nhưng tay y đề lực rất mạnh kéo thẳng Sở Tiêu Phong vào đại sảnh. Y chớp nhoáng chuyển tay và điểm huyết chàng rồi mới bỏ tay đang nắm huyết uẩn mạch của chàng ra, cười vui vẻ:

- Tiểu khát cái huynh đệ, bốn người trong đại sảnh này ai cũng đủ công lực lấy mạng huynh đệ. Hiện tại huynh đệ chỉ còn một đường sống duy nhất là hợp tác với chúng ta và cứ thực trả lời những câu hỏi của chúng ta.

Sở Tiêu Phong “hừ” một tiếng:

- Đệ tử Cái Bang trung nghĩa đời đời không để bị ai uy hiếp.

Trung niên áo đen lãnh đạm xen lời:

- Nói đúng lắm, nhưng bất quá huynh đệ chỉ là một tiểu tốt vô danh trong Cái Bang, dù huynh đệ có chết, Cái Bang cũng có tổn thất gì đáng kể?

Sở Tiêu Phong chau mày, muốn nói lại thôi. Hai ánh mắt trung niên áo đen như hai luồng điện chăm chăm đo lường phản ứng của Sở Tiêu Phong một lúc rồi tiếp:

- Nếu huynh đệ chấp thuận hợp tác với chúng ta, tình hình lại khác.

Sở Tiêu Phong vờ hỏi lại:

- Có chỗ nào hay hơn?

Trung niên áo đen mỉm cười:

- Hay hơn rất nhiều, thứ nhất chúng ta sẽ làm cho võ công huynh đệ đạt được thành tựu lớn vượt hẳn các đệ tử Cái Bang, nếu huynh đệ gặp may biết đâu hai mươi năm sau sẽ đạt được ngôi vị Bang chủ.

Sở Tiêu Phong động tâm bật “a” lên một tiếng, trung niên áo đen nọ chậm rãi nói tiếp:

- Ít ra, huynh đệ cũng có thể nắm giữ chức trưởng lão.

Hình như Sở Tiêu Phong đã bị lay động, chàng nhè nhẹ thở dài. Tên trung niên áo đen rất giỏi tâm lý, y ho khan một tiếng nói tiếp:

- Có lẽ huynh đệ chưa thật tin chúng ta, chúng ta có thể chứng minh ngay tức khắc, chỉ cần huynh đệ chấp thuận, chúng ta sẽ tức thì truyền cho huynh đệ

vài chiêu tuyệt kỹ.

Sở Tiêu Phong ngần ngại:

- Còn sau đó? Tại hạ sẽ vĩnh viễn bị các vị khống chế và buộc làm theo lệnh các vị chứ gì?

Trung niên áo đen cười vui vẻ:

- Có gì gọi là buộc làm theo lệnh, chúng ta cùng hợp tác với nhau, chúng ta nỗ lực giúp huynh đệ càng ngày càng lên cao chức vị và tạo huynh đệ trở thành võ công thâm hậu, hai bên phối hợp có lợi cả hai.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Chiêu dụ khéo thật, nếu bọn này mà thành công thì quả là đáng sợ.

Tâm niệm chuyển động, chàng bèn vờ hỏi:

- Có thật thế không?

- Thật, rất thật, chúng ta có thể chứng minh ngay lập tức.

- Các vị dự định chỉ gài một mình tại hạ vào Cái Bang hay là...

Trung niên phụ nhân cười khanh khách:

- Tiểu khất cái huynh đệ, xem ra huynh đệ cũng thông minh đấy!

Sở Tiêu Phong đáp:

- Trước khi làm việc gì, tại hạ phải hỏi cho rõ ràng, đúng không?

- Đúng, chúng ta nên nói rõ ngay từ đầu, huynh đệ muốn hỏi gì cứ hỏi.

- Điều quan trọng nhất là, trong nội bộ Cái Bang ngoài tại hạ ra, các vị còn ngầm gài ai vào nữa không?

Trung niên áo đen nói:

- Không, huynh đệ là người duy nhất mà chúng ta coi trọng.

- Nếu như tại hạ là người duy nhất thì tại hạ còn suy nghĩ thật thận trọng.

- Việc này rất hệ trọng, lẽ ra huynh đệ cũng nên suy nghĩ một đôi ngày, bất quá thời gian hiện tại quá gấp, e rằng không thể suy nghĩ lâu hơn quá được.

Sở Tiêu Phong ngăn người:

- Cần tại hạ quyết định ngay ư?

- Cũng không cần ngay tức khắc, cho huynh đệ thời gian một ngày để suy nghĩ, ngày mai cũng giờ này, huynh đệ hãy trả lời cho chúng ta biết.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Vâng, ngày mai tại hạ sẽ xin quay trở lại đây.

Trung niên áo đen vui vẻ nói:

- Được lắm, nhưng trước khi quyết định việc trọng yếu ấy, chúng ta hy vọng huynh đệ giúp cho một việc nhỏ.

Ánh mắt y chuyển nhìn qua người áo lam:

- Tề đệ, hãy giải khai huyết đạo cho tiểu huynh đệ của chúng ta đi!

Người áo lam vẫy tay vỗ tới giải khai huyết đạo cho Sở Tiêu Phong, đồng thời nói:

- Tiểu khất cái huynh, người biết thời vụ mới là người tuấn kiệt, vận khí tiểu huynh may mắn lắm đó!

Sở Tiêu Phong vận động hai tay đáp:

- Việc nhỏ ra sao xin chư vị cứ nói.

Trung niên áo đen nói:

- Tên của phân đà chủ Cái Bang phân đà Tương Dương gọi là gì?

Chàng đáp liền:

- Dư Lập.

Y gật gù:

- Hôm nay nghe nói trong phân đà Cái Bang có mời khá đông danh y đến là để làm gì?

- Tề bang có mấy bằng hữu trúng độc nên cần giải độc.

- Là các bằng hữu nào?

Không muốn bị chúng nghi ngờ, Sở Tiêu Phong đáp liền:

- Nghe nói là các bằng hữu Vô Cực Môn:

- A, bọn Vô Cực Môn ấy tất cả có bao nhiêu người?

Sở Tiêu Phong vờ tính toán thầm:

- Hình như có năm người, một là nữ nhân, một là lão nhân, ngoài ra có hai người còn rất trẻ tuổi.

Trung niên áo đen lại “a” một tiếng nữa:

- Vì sao mà họ bị trúng độc?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Tại hạ là người thuộc tiền viện, vì vậy tại sao họ trúng độc tại hạ không được rõ.

- Tất cả mấy người họ bị trúng độc hết ư?

- Chúng tại hạ chỉ được lệnh đi mời danh y giải độc còn chuyện ai bị trúng độc tại hạ cũng không biết rõ.

Tiểu huynh đệ đã mua những loại thuốc giải tên gì, cho chúng ta xem một chút được không?

Sở Tiêu Phong có ghé một cửa hàng dược phẩm mua thuốc giải độc thật, chàng bèn đưa ra. Trung niên áo đen đón lấy xem qua một lát rồi cười:

- Hay lắm, tiểu khát cái xem ra huynh đệ có ý hợp tác với chúng ta thật!

Sở Tiêu Phong chau mày:

- Thì ra chư vị vẫn còn nghi ngờ tại hạ?

Trung niên cả cười:

- Không phải thế đâu, huynh đệ bây giờ có thể đi được rồi đấy.

- Tiểu khát cái huynh đệ tên gọi là gì?

Sở Tiêu Phong lập tức bịa ra một cái tên giả:

- Tên tại hạ là Lâm Ngọc.

Trung niên trầm trầm:

- Lâm Ngọc... Lâm Ngọc, trong Cái Bang huynh đệ là đệ tử cấp thứ mấy?

- Thứ hai, tại hạ chưa được nhập phẩm chính thức.

- A!

Sở Tiêu Phong thở dài một tiếng:

- Có lẽ các vị chỉ cần biết như vậy là đủ.

Chuyển thân hình, chàng bước ra ngoài. Trung niên áo đen đợi chàng bước tới cửa mới chậm rãi gọi:

- Đứng lại cho ta!

Sở Tiêu Phong từ từ quay đầu:

- Các hạ còn muốn hỏi gì?

Y gần giọng:

- Ngày mai đợi đêm hãy đến đây, nếu ta có hứng thú, có lẽ ta sẽ thu huynh đệ làm môn hạ.

- Các hạ...

Y vuốt râu cả cười:

- Đúng vậy, chính ta...

- Các hạ là người nào?

Người áo lam cười cười tiếp lời:

- Tiểu khất cái, Cái Bang xưa nay vẫn tự hào tin tức linh thông mà không biết vị cao nhân này là ai ư?

- Rất tiếc tại hạ còn quá trẻ, kiến thức hạn hẹp, nếu được các vị tiên bối cho biết danh tánh thì thật hân hạnh biết bao.

Người áo lam hỏi lại:

- Huynh đệ thật muốn biết ư?

Chàng đáp:

- Vâng, tiểu khất cái này xin nghiêng tai kính nghe.

Trung niên áo đen ho khan một tiếng:

- Lâm Ngọc! Huynh đệ đi đi! Ngày mai đến đây, hiện tại ta chưa thể quyết định có thu huynh đệ làm môn hạ hay chưa!

Sở Tiêu Phong rời bỏ tòa nhà lớn ấy, không ai ngăn cản, cũng chẳng có ai theo dõi chàng nữa.

Về tới nơi trú ngụ chàng thấy các đệ tử Cái Bang vẫn phòng bị nghiêm ngặt. Tiến vào đại sảnh của dãy nhà thứ hai, chàng gặp sư mẫu Bạch Phong, lão nhân Bạch Mai, sư thúc Thành Trung Nhạc, và đại sư huynh Đồng Xuyên. Vừa bước vào cửa, Bạch Mai đã vội hỏi:

- Tiêu Phong, con có phát giác được gì không?

Trước tiên chàng làm lễ ra mắt sư mẫu rồi quay lại gật đầu đáp lời Bạch Mai:

- Con đã phát giác một việc rất trọng yếu.

Bạch Mai ôn tồn:

- Tiêu Phong, người hãy ngồi xuống rồi từ từ kể.

Sở Tiêu Phong nói:

- Đệ tử tin chắc tất cả mọi hành động của chúng ta đã bị chúng theo dõi, khi vẫn bối cảnh trang làm một đệ tử Cái Bang, quả nhiên đã bị chúng xuất thủ.

Bạch Phong nói:

- Chúng bắt cóc con ư?

Sở Tiêu Phong thuật lại mọi chuyện. Bạch Phong cau mày:

- Hài tử, đêm nay con thật có ý quay lại đó chứ?

Chàng đáp:

- Nếu đệ tử đoán không lầm, những nhân vật ấy đều có thân phận rất cao, người áo lam võ công đã không tầm thường thế mà cực cung kính với trung nhân áo đen, theo đệ tử, đây là cơ hội để tiếp cận chúng.

- Lần trước có thể chúng bị con qua mặt, nhưng lần sau e không dễ, nếu đêm nay con đến chúng tất phải khảo nghiệm rất kỹ, con khó mà lừa bịp được chúng.

Chàng trầm ngâm:

- Việc này tuy rất nguy hiểm, nhưng chính là cơ hội hi hữu, nếu bỏ qua không tiếc lắm ư?

Bạch Mai xen vào:

- Hài tử, người kể kỹ ta nghe, hình dạng những nhân vật ấy ra sao? Có gì đặc trưng không?

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một lúc:

- Dưới mắt của trung niên áo đen dáng vắn sĩa nọ, hình như có một nốt ruồi son.

Bạch Mai đột ngột đứng bật dậy:

- Nốt ruồi son ấy to nhỏ thế nào?

Chàng đáp:

- Không to lắm, chỉ độ bằng hạt đậu xanh.

Bạch Mai nhè nhẹ thở dài:

- Chẳng lẽ là y ư?

Bạch Phong hỏi gấp:

- Là người thế nào?

Bạch Mai buông thông:

- Thất bộ sưu hồn Âu Dương Tung.

Bạch Phong kinh ngạc:

- Sao có thể là y được? Tiêu Phong, y ước độ bao nhiêu tuổi?

Chàng đáp:

- Đại khái độ trên dưới bốn mươi.

Bạch Phong quay sang phụ thân:

- Gia gia, Âu Dương Tung năm nay phải gần sáu mươi rồi, còn người kia mới trên bốn mươi...

Bạch Mai lắc đầu:

- Phong nhi, theo Tiêu Phong tả về nốt ruồi dưới mắt trái y, đến chín phần mười y chính là Âu Dương Tung, còn về tuổi tác không có nguyên nhân gì quan trọng lắm, một người nội công thâm hậu có thể làm cho hình dạng trẻ đi hai mươi tuổi đâu phải là việc khó?

Bạch Phong vẫn ngờ vực:

- Gia gia! Âu Dương Tung xưa nay là người cô độc một mình, có lý nào lại hợp tác với một bang hội nào đó?

- Người này ngoài sự cô độc, tính tình còn kiêu ngạo chưa hề khuất phục ai, ai có quyền lực thu phục y tất phải là nhân vật khó tưởng tượng.

Lão nhân hơi ngưng một chút rồi tiếp:

- Bất luận thế nào, các ngươi cũng nên hiểu rõ về nhân vật ấy.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Y hạ thủ rất hiểm độc?

- Người cứ suy luận về tên hiệu của y ắt hiểu. Thất Bộ Sưu Hồn, tên hiệu ấy đủ nói lên đó là nhân vật thế nào rồi.

Thành Trung Nhạc xen vào:

- Lão gia tử, y có võ công gì đặc biệt?

- Chẳng ai biết y xuất thân ở nơi đâu và cũng chưa một ai hiểu rõ võ công

chiêu số của y, chỉ có thể biết rằng võ công y rất quái dị, hễ xuất thủ là đẩy đối phương vào tử địa.

Thành Trung Nhạc nói:

- Lão gia, thế nếu lỡ phải động thủ với y, chúng ta nên chú ý tới điểm gì đặc biệt?

- Cái ấy, lão phu không thể biết, bắt quá theo lão phu dự đoán, không nên để cho y tiếp cận quá gần, đó là cách đề phòng duy nhất.

Sở Tiêu Phong nói:

- Lão tiên bối, võ công của y có tên gọi không?

- Có, hình như gọi là Sư hồn thủ, tất nhiên ngoài Sư hồn thủ pháp, các võ công khác ca y cũng hết sức kiệt xuất như về kiếm pháp, chưởng pháp, thân pháp y cũng mau lẹ khôn lường.

Sở Tiêu Phong nói:

- Lão tiên bối đã khen ngợi y như thế, thiết tưởng võ công y thực không tầm thường. Một nhân vật như thế mà cam chịu khuất thân trước người, thì người đó tất phải là một trong những nhân vật chủ não.

Bạch Mai ho khan một tiếng:

- Cũng có lẽ, người không hỏi thân phận y sao?

- Đệ tử không hỏi, mà dù có hỏi chưa chắc y đã trả lời.

Bạch Phong xen vào:

- Gia gia nói nhiều về việc tên Thất bộ sư hồn ấy là không muốn cho Tiêu Phong đêm nay quay về nơi ấy như ước hẹn?

Sở Tiêu Phong vội đáp:

- Sư mẫu, chúng ta có cơ hội này không phải dễ dàng, lẽ nào lại bỏ qua ư?

Sư mẫu chàng đáp:

- Tiêu Phong, ta không muốn con đi vào nơi nguy hiểm.

- Sư mẫu, trong giang hồ nơi nào mà không hung hiểm? Dù chúng ta không tìm người, người cũng sẽ tìm ta, chẳng phải chúng đã đến Tương Dương phủ này vì chúng ta đó ư?

Bạch Phong nói nhỏ:

- Nếu cần đi, người đi phải là ta.

Đồng Xuyên vội xen vào:

- Sư mẫu, con là đệ tử thủ tòa, con phải đi mới đúng.

Bạch Phong nghiêm mặt:

- Các con đều không đi, các con là kỳ vọng của Vô Cực Môn, cứ để cho ta đi.

Sở Tiêu Phong khăng khăng:

- Lần đi này đâu phải để động thủ với người? Trừ Tiêu Phong đệ tử ra, không ai đến gần bọn chúng được.

Thành Trung Nhạc nói:

- Sư tẩu, chuông môn nhân, chúng ta cùng đi, Tiêu Phong và đệ sẽ cải trang thành đệ tử Cái Bang đến trước, các vị theo sau, nếu bọn Âu Dương Tung kia là một bang hội với nhau coi như chúng ta đã tìm ra hung thủ tiêu diệt Vô Cực Môn.

Bạch Mai trầm ngâm:

- Trung Nhạc, con chuẩn bị động thủ liều chết ác đấu với chúng nó ư?

- Lão gia, chúng ta sống đây, mục đích là chính vì việc ấy, có linh hồn của sư huynh phò hộ giúp Tiêu Phong mau chóng tìm ra hung thủ, chúng ta cũng nên động thủ ác đấu với chúng lắm.

- Trung Nhạc, người nói cũng có lý, nhưng ta vẫn có cảm giác trong việc này có gì đáng ngờ lắm.

Sở Tiêu Phong hấp tấp:

- Lão tiên bối phải chăng muốn nói chúng cố ý để vãn bối quay về đây?

- Theo lý thường, chúng phải giết người diệt khẩu, tại sao chúng lại dễ dàng để người quay về?

- Vì chúng lầm tưởng đệ tử là người Cái Bang, chúng có ý định gài một nội giám vào trong Cái Bang.

- Cũng có lý, nhưng Âu Dương Tung không phải là nhân vật dễ đối phó đâu, dù y có tin người thật e rằng y cũng an bài một cách khác.

Thành Trung Nhạc nóng lòng:

- Lão gia, chúng ta không nên lo nghĩ quá nhiều đến thế, ít nhất, chúng cũng là kẻ địch của chúng ta.

- Chính vì vậy mà chúng ta phải cẩn thận, không thể để bị trúng âm mưu của chúng.

Thành Trung Nhạc quay lại nhìn Bạch Phong:

- Sư tẩu có ý kiến gì không?

Bạch Phong nói liền:

- Gia gia, con thấy Thành sư đệ nói rất có lý, tâm nguyện lớn nhất của chúng ta là tìm được địch nhân trả thù cho Lãnh Cương và những đệ tử thảm tử.

Thành Trung Nhạc nói:

- Lão gia tử, nếu như chúng ta không dám đối diện với địch nhân thì chúng ta bọn tẩu giang hồ có ích gì?

Đồng Xuyên nói thêm:

- Lão tiên bối, nếu không xảy ra Vô Cực Môn, chúng đệ tử đã làm lễ xuất sư và cũng đã phải kinh lịch giang hồ rồi!

Bạch Mai trầm ngâm:

- Nếu tất cả các người đều muốn đi gặp Âu Dương Tung, lão phu ta cũng không thể phản đối.

———— oOo —————

Đêm ấy, sau khi dịch dung thay đổi diện mạo, Sở Tiêu Phong quay trở lại tòa nhà lớn như lời hẹn ước với trung niên áo đen. Chàng bước lên mấy bậc đại sảnh nhìn vào chỉ thấy một màn hắc ám, trong đại sảnh không một bóng người, hít dài một hơi chân khí, Sở Tiêu Phong bước thẳng vào. Vừa qua cửa lập tức có âm thanh của Âu Dương Tung vọng đến:

- Lâm Ngọc, người thật là lớn gan.

Sở Tiêu Phong bình tĩnh:

- Vãn bối có việc cần báo, tin hắc lời ước hẹn của tiên bối là chân thật.

- Người còn dám đến đây?

- Vãn bối có việc cần báo.

- Nói mau!

- Vừa rồi Cái Bang có hai vị trưởng lão đã đến.

- Người có biết hai người ấy tên là gì không?

- Biết, một người tên Thiên lý độc hành Trần Trường Thanh, một là Hải Nhượng Vọng biệt hiệu Thiết chưởng khai bi.

Tiếng Âu Dương Tung reo mừng:

- Hay lắm! Hay lắm! Người có biết họ đến phân đà Tương Dương làm gì không?

- Họ vừa đến liền vào dãy nhà thứ hai nói chuyện với các môn đệ Vô Cực Môn.

- Bọn Vô Cực Môn không phải đang trúng độc sao?

- Vâng!

- Tình hình ra sao?

- Hình như họ có thuyên giảm, văn bối chỉ có nhiệm vụ canh gác ở dãy nhà thứ nhất, tình hình trong dãy nhà thứ hai chỉ biết sơ lược.

- Không có ai chết vì độc phát ư?

Sở Tiêu Phong nói:

- Đến lúc văn bối đi đến đây chưa hề nghe có ai chết.

Âu Dương Tung trầm ngâm:

- Lễ nào trong nội tình còn có gì gian trá?

- Cái ấy, tại hạ không hiểu rõ.

- Lâm Ngọc, người ở lại đây được chăng?

- Không được, vì có hai vị trưởng lão mới đến. Cái Bang cần điều chỉnh nhân sự, văn bối phải quay về nhậm chức.

Âu Dương Tung hỏi gấp:

- Nhậm chức gì?

- Điều hành người phục dịch nhị vị trưởng lão, theo văn bối được biết, tình hình nhị vị trưởng lão sắp có hành động gì đó.

- Người có thể quay lại đây được lần nữa không?

- Có thể được.

- Hay lắm! Xem ra người cũng có phần thành thật đấy, nhưng ta lấy làm lạ trong Cái Bang dường như người cũng được trọng dụng, tại sao người lại phản bội

Cái Bang?

Sở Tiêu Phong thở phào:

- Văn bối đang bất an vì việc ấy, nhưng công danh là cái gì mê hoặc, và văn bối rất thèm muốn tương lai vượt hơn mọi người, tiếc thay trong Cái Bang văn bối chỉ là một đệ tử phân đà, dù cố gắng đến đâu, năm mười năm nữa cao lắm là chỉ làm tới đà chủ là cùng. Ôi! Sinh bất phùng thời, thật là miễn cưỡng.

Âu Dương Tung phấn khích:

- Người tâm nguyện những gì?

- Nếu nói về võ học, văn bối tự tin mình cũng có chút thiên tư, nhưng dù luyện đến tuyệt đỉnh bất quá cũng chỉ bằng đà chủ phân đà Tương Dương Dư Lập mà thôi, vì văn bối không được gặp sư phụ chân truyền, còn nếu được chọn vào tổng đà theo học võ Bang chủ hoặc mấy vị trưởng lão, văn bối sẽ trở thành cao thủ đệ nhất trong Cái Bang, còn nếu gặp sư phụ cao hơn nữa, biết đâu văn bối chẳng lên đến chức Bang chủ, hay ít ra cũng có thể giữ chức trưởng lão hộ pháp gì đó.

- Người bất mãn mình có tài mà không gặp thời.

- Lòng văn bối bất an chính vì lẽ đó.

- Ta hiểu rồi, người về đi, nếu như nơi này xảy ra biến cố gì, ba ngày sau người hãy tìm ra cửa bắc thành Tương Dương, đến Long Tường tìm ta.

- Lúc ấy nếu văn bối không đến được là sự việc đã có gì biến hóa, đành phụ lòng tốt của tiền bối.

Chàng chuyển thân người bắn vọt lên không lộn ra ngoài, chàng cố ý biểu lộ chút bản lãnh khinh công cho bọn chúng nhìn thấy.

Trong nơi tối đen đột nhiên có tiếng nữ nhân:

- Các hạ nhận xét về tiểu khất cái ấy ra sao?

Tiếng Âu Dương Tung nói:

- Lương tài mỹ chất, tiếc thay hai trưởng lão Cái Bang không nhận ra phẩm chất của y, nếu như được chúng ta giúp đỡ, trong vòng hai mươi năm có lẽ y sẽ đạt tới chức vị cao, điều đáng ngại duy nhất là hình như y là người quá trí tuệ, bây giờ chỉ bất mãn nhất thời mà theo ta, mai sau khi y lên đến đỉnh cao rồi biết đâu y chẳng trung thành với Cái Bang?

Âm thanh nữ nhân nói tiếp:

- Ta nhìn y lúc này phi thân có tiềm lực rất sung mãn, nhưng khi rơi xuống hơi lão đảo suýt nữa là ngã, hình như người dạy phương pháp khinh công cho y chưa đúng lắm.

Âu Dương Tung nói:

- Một cao thủ võ lâm cố nhiên có thiên phú là quan trọng nhưng không thể thiếu danh sư, chút tài mọn của Dư Lập làm sao dạy đệ tử cao hơn được? Rất tiếc cho tài năng y bị bỏ phí.

- Nghe khẩu khí các hạ có vẻ mẫn tài lắm, phải chăng đã quyết định thu nhận y làm môn hạ?

Âu Dương Tung nói:

- Hiện tại, ta chưa thể quyết định, để ta suy nghĩ kỹ lại rồi sẽ tính.

Giọng nữ nhân chuyển qua đề tài khác:

- Theo khẩu khí Lâm Ngọc, dường như đêm nay Trần Trường Thanh và Hải Nhược Vọng sẽ tìm đến đây, các hạ chuẩn bị đối phó thế nào?

Âu Dương Tung nói:

- Cái Bang nhờ tai mắt tinh thông mà nổi tiếng giang hồ. Trần Trường Thanh lại là nhân vật giảo hoạt nhất, trong tứ đại trưởng lão Cái Bang, lão họ Trần là người khó đối phó, nơi ẩn thân này của chúng ta có thể dấu được Dư Lập, nhưng khó mà dấu Trần Trường Thanh.

- Còn lão Bạch Mai kia cũng là nhân vật đáng kể, chúng ta càng kéo dài thời gian càng dễ bị lão phát hiện.

- Vì vậy ta dự định phải rời bỏ nơi này ngay. Khi Tông Lãnh Cương vừa chết, Vô Cực Môn chỉ còn lại ba đệ tử, dù có thêm sự giúp đỡ của Bạch Mai và Cái Bang phân đà, thực lực cũng chẳng mạnh gì bao nhiêu, lúc ấy nếu như chúng ta xuất hết toàn lực, e rằng đã bắt được Bạch Phong rồi, bây giờ thời cơ đã lỡ vì cô nương cứ dòi dúng trí đối địch mới đến cục diện thế này.

Nữ nhân ấy cãi:

- Đó không phải chủ ý của ta, bất quá ta chỉ nghe lời Hạ Hầu Hiên mà thôi, việc này nếu có lầm lỡ cũng không phải là lỗi của ta.

———— o0o ————

HỒI 8

Ác Chiến Phá Cường Địch

A

u Dương Tung “hừ” một tiếng:

- Việc đã đến thế này trách ai cũng vô ích, chúng ta phải rút khỏi nơi đây ngay lập tức.

Nữ nhân nói:

- Nếu như Cái Bang đã biết chúng ta ở đây chúng có để chúng ta rút đi dễ dàng không? Vả chẳng giang hồ sẽ loan đồn chúng ta vì sợ hai trưởng lão Cái Bang ấy mà vội vàng bỏ chạy, chúng ta còn mặt mũi nào với thiên hạ.

Một âm thanh khác đột nhiên tiếp lời:

- Nói phải lắm! Nếu chúng ta rút đi hết, tất thiên hạ sẽ cho rằng chúng ta sợ hai trưởng lão khất cái kia, Lỗ Bình ta còn thể diện gì nữa?

Tiếng Âu Dương Tung nói:

- Ý của Lỗ huynh là muốn quyết phân cao thấp với chúng?

Lỗ Bình đáp:

- Chưa nói tới bảy chiêu “Sưu hồn thủ pháp” của Âu Dương huynh, chỉ cần thập nhị thức “Phá sơn” của đệ đây chắc gì đã bại dưới tay hai lão khất cái ấy?

Âu Dương Tung nói:

- Lỗ huynh chớ quên, còn có lão Bạch Mai, võ công lão tiểu tử ấy cũng không kém gì hai lão khất cái đâu.

Một âm thanh trong trẻo khác tiếp lời:

- Âu Dương tiên bối võ công Tu La phiến pháp của tại hạ có thể so sánh với lão Bạch Mai ấy không?

Tiếng cười của Âu Dương Tung vang lên:

- Tu La phiến pháp của Trì tiểu huynh là võ lâm nhất tuyệt đủ để chống lại Bạch Mai.

Tiếng Lỗ Bình nói:

- Đã thế, việc gì chúng ta phải rút đi tức khắc?

Âu Dương Tung nói:

- Cũng được, hãy ác đấu với chúng một trận để chúng biết thế nào là lợi hại.

Đột nhiên y đổi hẳn giọng:

- Đến rồi đó, chư vị hãy cẩn thận.

Thanh âm y vừa dứt liền có ba bóng người đã lặng lẽ phi thân rơi xuống giữa sân lớn, chính là Thiên lý độc hành Trần Trường Thanh, Thiết chưởng khai bì Hải Nhượng Vọng và Bạch Mai.

Vừa rơi xuống đất, Bạch Mai lập tức cất cao giọng:

- Âu Dương Tung, hãy ra đây, chẳng lẽ còn bắt chúng ta vào trong mồi người nữa ư?

Có tiếng cười lớn ha hả đáp lời:

- Bạch Mai, chúng huynh đệ ta thực sự không muốn gặp ngươi, nhưng vì ngươi đã đến, huynh đệ ta đành phải nghênh tiếp.

Tiếng nói vừa dứt trong bóng đen đại sảnh bốn bóng người chậm rãi bước ra, đi đầu chính là Âu Dương Tung.

Trần Trường Thanh quét mắt qua một lượt:

- Quả là các người...

Âu Dương Tung cười gằn lạnh lẽo:

- Lão khát cái nhận ra chúng ta?

Trần Trường Thanh đáp:

- Vị này đại danh như cồn Phá sơn thủ Lỗ Bình.

Lỗ Bình đưa tay vuốt hàng râu dê:

- Chính là Lỗ mỗ.

Mục quang Trần Trường Thanh chuyển qua phụ nhân đứng bên họ Lỗ, nói tiếp:

- Nếu tại hạ đoán không lầm vị nữ lang kia là Mãn Khẩu phi hoa Kiều Phi Nương.

Kiều Phi Nương đáp:

- Chính thị, chính thị, không ngờ trưởng lão Cái Bang cũng nhận ra nô phụ

này.

Bạch Mai khẽ ho mấy tiếng:

- Âu Dương huynh đài đã đường đường chính chính xuất hiện, thiết tưởng huynh đài cũng dám nhận ra sự thực.

Âu Dương Tung ngang nhiên:

- Chỉ cần là việc do huynh đệ ta làm, huynh đệ không dám tránh né, bất quá trước khi Bạch huynh hỏi vào chính đề, huynh đệ xin dẫn chư huynh đến gặp một bằng hữu.

Ánh mắt Bạch Mai chuyển sang người áo lam:

- Các hạ có thể cho biết vị kia là ai?

Âu Dương Tung đáp:

- Lời thường nói “Giang sơn thay đổi, anh hùng xuất, sông dài sóng sau đè sóng trước”. Bạch huynh xin chờ xem thường vị Trì thiếu huynh đây.

Người áo lam tuy còn trẻ nhưng sắc mặt rất âm trầm, y mỉm cười nói:

- Tại hạ Trì Thiên Hóa.

Trần Trường Thanh buột miệng:

- Trì Thiên Hóa ư? Là ai vậy? Lão khát cái ta xưa nay chưa hề nghe qua tên ấy.

Trì Thiên Hóa cười nhạt, đáp lời:

- Trì Thiên Hóa ta chỉ là một kẻ nhỏ bé vô danh, nhưng nếu các hạ chưa hề nghe qua tên Trì mỗ. Trì mỗ cũng vậy, chưa hề nghe qua tên các hạ.

Hai mắt Trần Trường Thanh như điện lạnh lòng quét qua thăm dò đánh giá Trì Thiên Hóa, chưa vội trả lời. Lão Cái Bang này là người lịch duyệt, kinh nghiệm phong phú, sau khi nhìn kỹ một lúc, lão phát giác người trẻ tuổi ấy không phải nhân vật tầm thường, ánh mắt y sáng như thần, huyết Thái dương nhô cao chứng tỏ nội ngoại công đều thâm hậu.

Bạch Mai ho khan một tiếng:

- Âu Dương huynh, hào kiệt dám làm dám chịu, huynh đài có dám xác nhận là đã theo chân Vô Cực Môn chúng ta đến thành Tương Dương này không?

Âu Dương Tung thản nhiên:

- Nếu như tại hạ phủ nhận, Bạch huynh có tin nổi không?

- Cao minh, cao minh, khẩu khí Âu Dương huynh quả là cao minh, chúng ta đối mặt với nhau hình như không cần dùng đến tâm cơ nữa.

- Hay lắm, tại hạ xin được nghe ý kiến của Bạch huynh trước.

Bạch Mai gật gật đầu gọi lớn:

- Phong nhi, ra đây! Âu Dương huynh dám làm dám chịu đã nhận việc ấy rồi!

Âu Dương Tung khẽ chau mày nhưng không nói gì. Chợt nghe có tiếng tà áo lay động, bốn người nữa tuần tự bước vào sân. Người đi đầu mặc y phục toàn trắng chính là Bạch Phong, Thành Trung Nhạc, Đồng Xuyên, Sở Tiêu Phong theo thứ tự bước vào. Bấy giờ Sở Tiêu Phong đã thay đổi y phục và bỏ chất “dịch dung”, khôi phục bản lai diện mục. Đó là do chủ ý của Bạch Mai, dịch nhân đã cho người theo dõi và nắm rất rõ tình hình Vô Cực Môn, nếu như không cho Sở Tiêu Phong đi theo, chúng tất sẽ biết liền.

Bạch Phong nghiêng thân tức thời nghiêm giọng:

- Âu Dương Tung, hãy trả con cho ta.

Âu Dương Tung cười nhạt:

- Tông phu nhân, xin hãy yên tâm, con trai của phu nhân còn sống, rất khỏe mạnh, riêng điểm ấy lão phu có thể bảo đảm...

Bạch Phong vội vàng hỏi:

- Nó ở nơi nào? Ta cần gặp mặt nó.

Âu Dương Tung bình thản:

- Gặp y rất khó nhưng không phải không có cơ hội, chỉ cần biết thái độ Tông phu nhân có vui lòng hợp tác hay không.

Bạch Mai sợ Bạch Phong quá khích động đang định ngăn cản bà. Bạch Phong đã lạnh lùng đáp lời:

- Việc của Vô Cực Môn, ta không có quyền chủ động. Tông Lãnh Cương trước khi chết đã lập một chưởng môn nhân mới, hà huống phu quân ta còn một vị sư đệ. Đừng quên Tông phu nhân ta chỉ là một nữ nhân, nếu chuyện có liên quan đến riêng cá nhân ta, các hạ cứ nói rõ điều kiện.

Âu Dương Tung nói:

- Xin cho biết ai là chưởng môn nhân mới?

Đồng Xuyên chậm rãi bước tới một bước:

- Tại hạ Đồng Xuyên!
- Hay lắm, các hạ có đủ tư cách thay Vô Cực Môn đàm luận chứ?
- Chưởng môn nhân một môn phái đương nhiên đủ tư cách đàm luận với các hạ.

Mãn khẩu phi hoa Kiều Phi Nương cười khanh khách:

- Tiểu huynh đệ, xem khí chất tiểu huynh đệ cũng có phong thái chưởng môn nhân đấy, thế nhưng tiểu huynh đệ hãy suy nghĩ mà xem, có gọi là Vô Cực Môn chỉ còn có vài người. Bạch Mai không kể, lại trừ thêm Tông phu nhân, tất cả chỉ có ba người, tiểu huynh đệ là chưởng môn và hai thuộc hạ.

Đồng Xuyên nghiêm mặt:

- Đệ tử Vô Cực Môn chỉ cần còn một người sống sót tất môn phái vẫn còn tồn tại.

Âu Dương Tung gật gù:

- Hay lắm! Tông Lãnh Cương không then là bậc tôn sư dạy dỗ được đệ tử nên người cũng có phong thái đấy.

Đồng Xuyên nói:

- Các hạ dự định đòi hỏi điều kiện gì với Vô Cực Môn, xin cứ nói!
- Lão phu muốn biết trước, chưởng môn các hạ có muốn cứu Tông Nhất Chí...

Bạch Phong lẩn tới cắt lời:

- Việc con trai ta hãy nói với ta, không cần dính tới Vô Cực Môn.

Âu Dương Tung nói:

- Phu nhân, nếu như Tông Nhất Chí không phải là con của Tông Lãnh Cương, phu nhân nghĩ xem, chúng ta còn để lại tính mạng của y nữa làm gì? Chắc y đã sớm chết cùng những người khác ở Ngênh Nguyệt sơn trang rồi.

Ánh mắt y chuyển qua Đồng Xuyên:

- Đồng chưởng môn nhân, hãy trả lời đi!

Đồng Xuyên đáp:

- Con trai gia sư cũng là người Vô Cực Môn, ai nấy đều nhất quyết phải cứu được y.

- Như vậy hay lắm...

Âu Dương Tung cười ha hả nói tiếp:

- Chúng ta đã có thể bàn về điều kiện được rồi đấy.

- Các hạ xin cứ nói, còn Đồng mỗ có chấp thuận hay không là điều còn phải bàn lại.

Âu Dương Tung gật đầu xoay lại nhìn Trì Thiên Hóa:

- Trì thiếu huynh hãy cho y biết và hoàn cảnh hiện nay của Tông Nhất Chí.

Đó là thủ pháp họa long điểm nhân đem tất cả trách nhiệm giao vào thân Trì Thiên Hóa. Quả nhiên bao nhiêu ánh mắt đều dồn về Trì Thiên Hóa, nhất là Thành Trung Nhạc như đổ lửa muốn động thủ ngay.

Trì Thiên Hóa nhẹ ho một tiếng đáp:

- Tông Nhất Chí, y chẳng những còn sống rất khỏe mạnh mà đến võ công cùng không hề tổn thất, thân thể an toàn không một vết thương, tâm trí đều khỏe mạnh.

Bạch Phong quát lớn:

- Ta không tin.

Trì Thiên Hóa đáp:

- Phu nhân sẽ phải tin, đàm luận xong điều kiện, có thể chúng ta sẽ trả lại y cho phu nhân.

Đồng Xuyên gằn giọng:

- Hay lắm! Các hạ nói điều kiện đi!

Âu Dương Tung ồm ờ:

- Kỳ thực, Bạch Mai lão huynh, chúng ta đã nói gần hết nội tình cho chư vị rồi...

Đột nhiên y im lời không nói nữa. Đồng Xuyên vội hỏi:

- Tại sao không nói tiếp?

- Nơi này nói ra không tiện.

- Các hạ muốn thay đổi chỗ nào?

- Không phải thế, chúng ta đàm luận điều kiện với Vô Cực Môn, tốt nhất là người Cái Bang không được tham dự.

Thiên lý độc hành Trần Trường Thanh cười gằn:

- Âu Dương Tung, các hạ muốn đuổi hai lão khát cái ta?

Âu Dương Tung đáp:

- Các hạ không phải là người của Vô Cực Môn, về việc này, các hạ vốn không nên tham dự.

Trần Trường Thanh gằn giọng:

- Các hạ nói vậy là không hiểu giao tình giữa Cái Bang và Vô Cực Môn, về việc này Cái Bang không nhúng tay. Bài Giáo cũng không ngồi yên đâu và cả Thiếu Lâm, Võ Đang, Đông Phương thế gia cũng có thể can thiệp, tiểu tử ngươi tự chuốc rắc rối vào người đấy.

Âu Dương Tung cắt lời:

- Lão thất cái, khỏi cần dọa nạt ta, nếu như chúng ta sợ rắc rối thì đâu có ở đây gặp các ngươi, đã để các ngươi tìm đến đây là ta chẳng coi việc rắc rối ấy ra cái gì cả.

- Được! Ngươi đàm luận cùng Đồng chưởng môn xong, chúng ta sẽ nói chuyện, nếu như bảy chiêu “Sưu hồn thủ pháp” của ngươi không thắng được lão phu, ngươi chớ hòng sống mà rời khỏi Tương Dương.

Đồng Xuyên vội nói thêm:

- Nhị vị trưởng lão Trần và Hải đây là cố giao của ân sư, họ tham dự vào việc này là lẽ đương nhiên.

Âu Dương Tung xạm mặt gằn giọng:

- Tiểu tử này không kể gì đến sống chết của Tông Nhất Chí ư?

Đồng Xuyên nói:

- Đương nhiên tại hạ rất lo cho sống chết của Tông sư đệ.

- Nếu vậy chưởng môn ngươi phải đuổi hai lão khát cái và Bạch Mai ra khỏi đây, chỉ để lại người trong Vô Cực Môn.

- Không được.

- Vậy thì lão phu sẽ giết Tông Nhất Chí trước.

Đồng Xuyên ngăn người:

- Các hạ dám làm?

- Tại sao lão phu không dám?

Y cao giọng nói tiếp:

- Nghe đây, một người chỉ chết có một lần, lão phu mà giết Tông Nhất Chí coi như Tông Lãnh Cương không còn ai nối dõi.

Trần Trường Thanh cười gằn một tiếng:

- Trừ phi Tông Nhất Chí có mặt ở ngay nơi này, còn người muốn rời đây về bẩm báo với chủ nhân người đâu phải dễ.

Chỉ một câu ấy đã vạch trần nội bộ Âu Dương Tung, y nổi giận gầm rú:

- Lão khất cái, lão nói cái gì đó?

Trần Trường Thanh lạnh lẽo:

- Lão khất cái nói Âu Dương Tung người chỉ là bộ hạ tay sai của người khác, đâu có quyền gì giết hay tha Tông Nhất Chí?

Âu Dương Tung nổi giận thật sự:

- Lão ăn mày hôi thối, người dám khinh thường lão phu như thế?

Trần Trường Thanh cười nhạt:

- Âu Dương Tung, người then quá hóa giận, phải chăng vì lão khất cái đã nói trúng tâm bệnh của người?

Trong thoáng chốc, Âu Dương Tung khôi phục bình tĩnh, y cười gằn một tiếng đáp:

- Lão ăn mày hôi thối, Tông Lãnh Cương đã chết, Tông Nhất Chí là hạt máu duy nhất của Lãnh Cương, nhưng sống chết của y chẳng quan hệ gì đến lão ăn mày người, người không cần quá lo lắng như thế.

Âm điệu y chuyển đổi tỏ ý khiêu khích. Độc nhiên Bạch Phong cắt lời của Âu Dương Tung:

- Tông Nhất Chí là con trai của ta, sau khi Tông Lãnh Cương chết, trên đời này ta chỉ còn nó là thân thiết nhất...

Âu Dương Tung tiếp lời:

- Chính vì vậy, chúng ta muốn nghe ý kiến của Tông phu nhân.

Bạch Phong đáp:

- Khi Tông Lãnh Cương còn sống là đại hán tử đội trời đạp đất, người chết cũng oanh oanh liệt liệt, võ công của Bắc Hải Kỳ Kinh Môn đã nổi tiếng giang hồ về ác độc thế mà sau khi bị ám toán, Lãnh Cương vẫn đủ sức để giết chết địch

thủ, các người muốn mưu hại Vô Cực Môn mà không dám ra tay khi Lãnh Cường còn sống phải chờ đợi cơ hội này. Ta còn ngờ rằng tất cả mọi chuyện đều do các người an bài, ta không tin trên đời lại có sự tình cờ trùng hợp. Lãnh Cường chưa kịp tắt hơi thở cuối cùng, Vô Cực Môn lại đúng lúc xảy ra đại biến, có lẽ chính các người là thủ phạm hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang.

Âu Dương Tung cười ha hả:

- Sự liên tưởng của Tông phu nhân thật là quả phong phú đó.
- Mấy ngày nay ta đã suy nghĩ nhiều về những việc ấy và ngờ chắc các người chính là thủ phạm.
- Phu nhân, việc trọng yếu hiện tại là sự sống chết của lệnh lang.
- Các người đã an bài sẵn gian kế trong Vô Cực Môn để tiếp ứng đợi đến khi biết chắc Lãnh Cường chết mới dám hạ thủ.

Âu Dương Tung giật mình:

- Không cần phu nhân ép buộc, chúng ta đã thừa nhận chính chúng ta đã bắt Tông Nhất Chí.
- Được đấy, bây giờ ta trả lời người hổ phụ không sinh ra khuyến tử, ta tin chắc Nhất Chí cũng không hề chịu khuất phục uy lực các người, ta rất quan tâm tới sinh tử con trai ta, nhưng ta chỉ muốn nó sống đường đường chính chính và nếu chết cũng phải chết oanh liệt, chứ còn sống cầu thả nhục nhã chi bằng cứ để nó chết, người đừng quên, nó là con trai của Tông Lãnh Cường. Lời đáp như thế người đã mãn nguyện chưa?

Âu Dương Tung biến sắc:

- Nói như vậy, chúng ta còn gì mà đàm luận?
- Còn chứ! Còn phải nói rõ cho thật minh bạch công bằng.
- Tông phu nhân nên nhớ đến hoàn cảnh hiện tại, làm sao có tư cách nói chuyện công bằng với chúng ta?
- Chúng ta không đàm luận cũng được, dù Tông Nhất Chí có chết đi nữa nó cũng có thể gặp phụ thân nó ở tuổi vàng, nói cho phụ thân biết con dâu nhà họ Tông không hề làm mất thể diện Tông gia.

Đột nhiên Đồng Xuyên bước lên hai bước:

- Âu Dương Tung, sư mẫu ta đã nói rất minh bạch, sống chết của tiểu sư đệ, tuy chúng ta rất quan tâm, nhưng chúng ta nhất định không vì vậy mà bị uy hiếp.

Ta còn một điều chưa rõ, vì sao trong một thời gian quá ngắn như thế mà các người thiêu hủy được toàn bộ Vô Cực Môn?

Âu Dương Tung đáp:

- Trong Vô Cực Môn, ngoài Tông Lãnh Cương còn có chút bản lãnh, các đệ tử đâu ai đáng là đối thủ của ta?
- Trong đêm hỏa thiêu tấn công Vô Cực Môn ấy, phải chăng có cả các hạ ở hiện trường?
- Chưởng môn người hỏi vậy là có dụng tâm gì?
- Tại hạ muốn cầu chứng một việc.
- Việc gì?
- Muốn cầu chứng các người đã dùng biện pháp gì để tiêu hủy Vô Cực Môn?
- Chưởng môn người muốn động thủ với lão phu?
- Đúng vậy, ta chưa bao giờ tin các người có thể dùng võ công đường đường chính chính mà thắng nổi đệ tử Vô Cực Môn.

Âu Dương Tung cả cười:

- Dù với chút bản lãnh thấp kém của chưởng môn người?

Đột nhiên tiểu tử đón lời:

- Đồng chưởng môn nhân, hãy nhường cho lão phu. Cái Bang đã chịu ân lớn của quý phái, không bao giờ dám quên. Hôm nay xin cho lão phu có cơ hội báo đáp ân đức ấy.

Âu Dương Tung chưa kịp đáp, Đồng Xuyên đã cướp lời:

- Trần tiên bối, xin cứ để cho văn bối.

Tay phải Đồng Xuyên chấn động, Thanh Bình kiếm đã ra khỏi vỏ:

- Âu Dương Tung, người hãy rút binh khí.

Âu Dương Tung bị đẩy vào trường hợp khó xử, thân phận của Đồng Xuyên tuy là chưởng môn Vô Cực Môn, nhưng trong giang hồ chàng chưa hề có tên tuổi gì lớn, trận đấu này dù y thắng chàng cũng chẳng có gì vinh dự, mà nếu lỡ thua thì mất hết thể diện, còn nếu trong một trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại, tất phải thua thiệt vẫn nghiêng về y. Đang lúc y lấy làm lúng túng, Trì Thiên Hóa lướt thân đến, cánh quạt dài một thước tám tấc trong tay y giơ cao, gần giọng:

- Đồng Xuyên, người không xứng đáng động thủ với Âu Dương tiên bối, tại

hạ xin đùa với người vài chiêu.

Đồng Xuyên lạnh lùng:

- Người có thân phận gì?

Trì Thiên Hóa kiêu ngạo:

- Đây chỉ là trò đùa, chúng ta dùng võ công phân thắng bại, không cần nhân danh thân phận. Chưởng môn nhân, nói thật với người, ta chẳng coi Vô Cực Môn vào đâu cả.

- Người thật cuồng ngạo.

- Không dám, không dám.

Quạt trong tay y quét tới điểm vào ngực Đồng Xuyên. Đồng Xuyên hừ lạnh một tiếng, Thanh Bình kiếm đột nhiên bật lên chặn ngang quạt. Sở Tiêu Phong đang định xuất thủ liền bị Bạch Mai hoành thân chặn trước mặt, chàng vốn thông minh hơn người, tức thì hiểu ra dụng tâm của Bạch Mai, sợ bị Âu Dương Tung đứng ngoài nhìn thấy sơ hở ảnh hưởng tới kế hoạch sau này. Chỉ trong thoáng chốc, song phương đã triển khai thành một trận ác đấu, quạt trong tay Trì Thiên Hóa hốt nhiên mở rộng ra, hốt nhiên khép kín lại, hốt nhiên điểm, hốt nhiên chém, biến hóa cực ảo diệu, cộng với mặt quạt rất rộng, một mặt trắng một mặt đỏ, màu đỏ chói mắt, màu trắng lại lóa mắt tạo thành ảnh hưởng lớn tới thị tuyến đối phương.

Thoạt đầu Đồng Xuyên bị bức bách liên tiếp lui, lại cơ hồ sắp bị thương vì cánh quạt. Đồng Xuyên là thân phận chưởng môn nhân, nếu vừa giao thủ đã bại thì đối với Vô Cực Môn, đó là sự ô nhục lớn. Nhưng dù sao họ Đồng cũng là đệ tử kiệt xuất, do Tông Lãnh Cương khổ công đào luyện trong thoáng chốc chưa thể thích ứng với chiêu thức biến hóa diệu kỳ của “Tu la phiến”, nhưng chàng vẫn giữ được bình tĩnh lâm nguy không loạn, sau khi lùi lại ba bước, Thanh Bình kiếm tức thì triển khai sự biến hóa thần tốc, chỉ thấy khí lạnh hàn quang lưu chuyển, ổn định lại cục diện.

Sở Tiêu Phong có thiên bẩm kỳ tài, văn hay võ chàng đều có năng lực lý giải hơn người, nhưng riêng về Thanh Bình kiếm pháp chàng phải nhường đại sư huynh về sự khổ công thâm cứu, mỗi chiêu mỗi thức Thanh Bình kiếm của Đồng Xuyên đều có thể phát huy được uy lực cao nhất của kiếm pháp sư môn. Sau mười chiêu, Đồng Xuyên đã lấy lại được thế quân bình.

Võ công chiêu thức của Trì Thiên Hóa hoàn toàn khác hẳn với Đồng Xuyên, chỉ thấy chiêu số sử dụng quạt của y vô cùng nguy hiểm, bỗng đỏ bỗng trắng, bỗng

quét bồng chém, với một cánh quạt trong tay y, y lúc biến thành trường kiếm, lúc lại triển khai thành thiết bút, quả là thiên biến vạn hóa, ảo dị lên đến cực điểm.

Trận ác đấu rất đẹp mắt và cực kinh tâm động phách, một bên biến hóa cực điểm lợi hại, một bên nghiêm cẩn trầm ổn bình tĩnh, hai phe đứng ngoài quan chiến, ai nấy đều chấn động.

Trận chiến càng lúc càng khẩn trương. Đồng Xuyên hoàn toàn không giữ thế thủ nữa, Thanh Bình kiếm lúc công lúc thủ, còn “Tu la phiến” của Trì Thiên Hóa trước sau chỉ biết tấn công chứ không hề thủ thế, song phương đã lâm vào cục diện lấy tấn công đối đầu với tấn công, song phương coi như bên tám lạng bên nửa cân, chưa thể phân thắng bại.

Trần Trường Thanh thấy Đồng Xuyên chẳng những đang từ thế yếu chuyển sang thế cân bằng mà ẩn ẩn còn có thể dần dần, có xu thế phát huy tiềm lực vô cùng lớn, lão ngấm tán thưởng thành tựu siêu phàm của chàng. Trong lòng yên ổn, lão đưa mắt nhìn qua Âu Dương Tung, lạnh lùng buông tiếng:

- Âu Dương Tung, từ lâu lão phu nghe danh bảy chiêu “Sưu hồn thủ” của người hung tàn lợi hại, chưa hề có địch thủ, lão phu muốn được lãnh giáo một phen, không biết người có vui lòng chỉ giáo?

Âu Dương Tung đáp:

- Trong Cái Bang tứ lão, Thiên lý độc hành xếp hạng thứ hai, tại hạ đây cũng mộ danh từ lâu.

- Hay lắm, hôm nay, chúng ta ai cũng thỏa tâm nguyện.

Cùng với câu ấy lão khất cái tung thân đến bên cạnh Âu Dương Tung, chưởng lực bật ra đánh tới liền. Âu Dương Tung mặt lạnh như sắt, tay hữu vung cao nghênh tiếp chưởng ấy. Trong tiếng “Bình” dữ dội chấn động, mỗi bên đều phải lùi lại một bước. Trần Trường Thanh không để cho Âu Dương Tung có cơ hội trả đòn, song thủ đều xuất đánh luôn ba chưởng. Âu Dương Tung chuyển động thân pháp né tránh ba chưởng ấy.

Đột nhiên Hải Nhược Vọng nhảy tới hai bước gọi lớn:

- Họ Lỗ kia, người không nên ở không, hãy cùng đùa với lão khất cái ta vài chiêu!

Lỗ Bình vượt hàng râu dê:

- Đương nhiên thù tiếp!

Quyền hãn tung tới đánh liền. Hai người lập tức triển khai ác đấu.

Mãn khẩu phi hoa Kiều Phi Nương cười khanh khách:

- Tông phu nhân, nghe nói phu nhân học được võ công của lệnh tôn, lại được truyền tuyệt kỹ của Tông Lãnh Cương, có thể nói được cả sở trường hai nhà, tiểu muội bất tài cũng muốn lãnh giáo phu nhân vài chiêu.

Bạch Phong đáp:

- Kiều Phi Nương, nghe rằng người xưng hiệu Mãn khẩu phi hoa có khẩu tài châm chọc thiên hạ không ai không biết.

Kiều Phi Nương hui hui tự đắc:

- Nếu dùng lời nói mà giết được người thì bản lãnh tiểu muội đây dám tự nhận là cao thủ đệ nhất thiên hạ.

- Tiếc thay ta là người rất ghét kẻ khẩu phật tâm xà, đại khái người là loại người ấy chứ gì?

- Tông phu nhân cứ thử xem tiểu muội đây có phải chỉ là kẻ có miệng lưỡi không hay còn công phu gì nữa?

Bạch Phong từ từ bước tới:

- Ta cũng chính đang muốn lãnh giáo đây.

Kiều Phi Nương không đợi đối phương động thủ, nàng ta chiếm tiên cơ lập tức búng ra một chỉ. Đúng là Bạch Phong đã được chân truyền của Bạch Mai, sau khi lấy Tông Lãnh Cương làm trượng phu, bà lại khổ luyện kiếm pháp Vô Cực Môn, sử dụng kiếm là sở trường của bà. Nhưng Kiều Phi Nương không rút vũ khí, nên Bạch Phong cũng không muốn rút kiếm đánh giao thủ tay không với đối phương.

Còn lại ba người Bạch Mai, Thành Trung Nhạc và Sở Tiêu Phong không có ai đối địch. Bốn cặp ác đấu thì ba cặp đấu tay không, chỉ có Trì Thiên Hóa và Đồng Xuyên là sử dụng vũ khí. Nhưng đấu tay không cũng không kém ác liệt so với vũ khí. Chiêu thế gồm đủ quyền, chưởng, chỉ, chiêu nào cũng nhắm vào yếu huyệt đối phương, thành cục thế kỳ phùng địch thủ.

Sau một trăm chiêu, Kiều Phi Nương rơi vào thế hạ phong. Kỳ thực, sau trận ác đấu hơn một trăm chiêu, Âu Dương Tung và Trì Thiên Hóa cũng bị đẩy vào thế yếu, không phải vì võ công chúng quá kém mà vì đối thủ quá lợi hại. Âu Dương Tung đã thi triển liên tiếp ba chiêu "Sưu hồn thủ pháp" đều bị Trần Trường Thanh hóa giải khiến những chiêu sau không cách nào thi triển được nữa. Trần Trường Thanh chuyển niệm, chưởng pháp biến đổi, thi triển bảy mươi hai chiêu

Lạc anh chưởng hàm chứa hai mươi thủ pháp cầm nã thủ.

Chiêu thế lão khát cái gồm đủ mau lẹ, xảo diệu và cả cương cả nhu, xưa nay rất ít khi Trần Trường Thanh phải thi triển chiêu số ấy, đánh tới tấp phủ đầu. Trần Trường Thanh đã đẩy Âu Dương Tung vào thế hạ phong. Công lực của Lỗ Bình so ra cũng không kém bằng Hải Nhược Vọng, trong vòng hai ba trăm chiêu, họ Lỗ còn miễn cưỡng kèm chế được đối thủ, nhưng vì hấn quá nôn nóng cầu thắng mới vào trận đã liều mạng đánh luôn năm quyền. Hải Nhược Vọng là người chuyên luyện La Hán khí công, tuy chiêu số cương mãnh nhưng nhờ nội công tuyệt đỉnh, còn “Phá sơn quyền” của Lỗ Bình lại là ngoại công, sau năm quyền, hấn đã nhận ra xương cốt tay đã bị thương tổn, nhưng hấn không dám để lộ chỉ ngấm ngầm nghiêng răng chịu đau. Đấu qua hơn trăm chiêu, đột nhiên Hải Nhược Vọng thi triển “Thập bát La Hán quyền”, chiêu thế dũng mãnh tấn công dữ dội. Quyền pháp lão đã đến chỗ tinh diệu, ba chiêu đánh liên tục chớp nhoáng. Lỗ Bình không tài nào tránh được chiêu thứ ba “Phi chữ chang chung” đành phải đưa quyền nghênh tiếp trực diện. Xương cốt tay vốn đang bị thương chưa hồi phục, hấn không thể chịu đựng nổi quyền thế dữ dội ấy của Hải Nhược Vọng, hấn buộc phải rú lên một tiếng, lão đảo lui lại năm bước, hít mạnh chân khí hấn phi vọt thân lòn mái nhà trốn thoát.

Bấy giờ Âu Dương Tung cũng bị đẩy vào thế chỉ còn thủ chứ không tấn công được nữa, chưởng pháp Trần Trường Thanh đảo lộn vùn vụt như điện chớp khiến Âu Dương Tung không thể thi triển “Sưu hồn thủ pháp”. Bên tai y chợt nghe tiếng rú của Lỗ Bình khiến y phân thần trong chớp mắt, liền bị một chưởng của Trần Trường Thanh đập trúng vai tả. Trong chưởng lực của Trần Trường Thanh hàm chứa cầm nã thủ pháp khiến vai tả Âu Dương Tung đau đến độ toát mồ hôi. Nhưng Âu Dương Tung vốn là người đầy kinh nghiệm đối địch, dù đau đến tận phế phủ nhưng y không hề hoảng loạn, song cước đá liên hoàn ngăn cản thế công của đối phương, đồng thời đảo thân lặn vào góc tường.

Dường như Trần Trường Thanh đã động sát cơ quyết tâm lấy mạng Âu Dương Tung nên lão sớm phòng bị Âu Dương Tung phi thân lên mái nhà bỏ trốn, nhưng lão không dự liệu họ Âu Dương lại chỉ lặn thân vào một góc tối chứ không phi thân lên như Lỗ Bình. Lão vội xoay lại định gọi Bạch Mai đến tấn công hai đầu, nào ngờ lợi dụng một chớp mắt sơ suất ấy, Âu Dương Tung vọt thân chớp nhoáng lên mái nhà nhà biến mất trong đêm tối.

Kiều Phi Nương thét lên lạnh lạnh:

- Bạch Phong cô nương nhất định đẩy tiểu muội vào tử địa ư?

Miệng tuy hét song thủ vẫn tấn công liên hoàn, buộc Bạch Phong phải lui lại hai bước. Họ Kiều cũng chớp nhoáng phi thân lên nóc nhà. Cùng lúc ấy “Tu la phiến” của Trì Thiên Hóa đột nhiên vừa đóng vừa mở bắn ra hai luồng sáng từ mấy cái nan quạt, nhân cơ hội ấy họ Trì xoay thân vọt lên nóc nhà. Đồng Xuyên đánh rơi hai ám khí.

Bạch Phong định đuổi theo nhưng đã bị Bạch Mai đưa tay ngăn:

- Chúng cùng chạy về một hướng, có lẽ đã sắp sẵn mai phục, không nên đuổi theo.

Bạch Phong nghiêng rằng:

- Nếu khi nãy con động kiếm, con nha đầu ấy không chạy thoát được đâu.

Trần Trường Thanh tiếp lời:

- Không nên đuổi nữa, đêm nay coi như chúng ta đã thu hoạch được nhiều, bây giờ có thể về được rồi.

Vô Cực Môn vẫn chưa tìm ra tông tích và nơi giam cầm của Tông Nhất Chí, tuy đã thắng trận đầu nhưng mục đích vẫn hoàn toàn chưa đạt được gì. Vì quá lo lắng cho an nguy của tiểu sư đệ và nhớ tới cái ước hẹn ba ngày sau của Âu Dương Tung, Sở Tiêu Phong cầu khẩn sư mẫu, sư thúc và đại sư huynh cho chàng hóa trang thành Lâm Ngọc, đến phó ước với Âu Dương Tung may ra tìm được đầu mối gì chăng.

Lần đi này của chàng, vì muốn bảo vệ an toàn cho chàng, sư mẫu Bạch Phong đã vui lòng cải trang thành Sở Tiêu Phong, coi như chàng vẫn còn ở lại tòa nhà để che mắt cho Cái Bang đệ tử.

———— o0o ————

HỒI 9**Độc Nữ Phất Độc Công**

Sau một đêm ngủ ngon, Sở Tiêu Phong hóa trang thành Lâm Ngọc, lần này chàng không mặc y phục đệ tử Cái Bang nữa mà mặc một trường bào màu lam rất tao nhã. Nhờ thuật dịch dung do Quái Tiên Hoàng Đồng chỉ điểm, chẳng những chàng có thể biến đổi ngoại hình mà còn biến đổi được cả tính cách.

Sở Tiêu Phong thông tuệ hơn người, sau khi cải biến thành Lâm Ngọc, chính chàng cũng quên chàng là Sở Tiêu Phong, mà đã hoàn toàn biến thành Lâm Ngọc, một thiếu niên tiêu sát, khinh bạc và ích kỷ.

Trưa hôm ấy Sở Tiêu Phong tìm đến Vọng Giang lâu, một tửu điểm náo nhiệt nhất trong thành Tương Dương.

Hôm qua chàng đã đến tửu lâu này một lần gặp một thiếu nữ khả nghi, nên hôm nay chàng cần thiết quay lại. Vọng Giang lâu giờ này đã đầy tửu khách, chàng khó khăn lắm mới tìm được bàn trống. Sở Tiêu Phong khinh bạc rút một đỉnh bạc gọi tiểu nhị dọn bảo:

- Dọn một bàn thịt nhấm, một bình rượu ngon, còn bao nhiêu thừa tặng cho người.

Tiểu nhị nhìn đỉnh bạc nặng tới ba lượng liền nở nụ cười hoan hỷ:

- Khách gia thưởng hậu quá.

Sở Tiêu Phong hạ thấp giọng:

- Tiểu nhị, ta muốn biết một chuyện.

- Khách quan muốn hỏi gì?

- Hôm qua, tửu điểm này có một vị cô nương...

Tiểu nhị đặt ấm trà xuống:

- Phải chăng khách quan muốn nói tới vị cô nương áo lục?

- Chính người ấy.

- Cô nương ấy ngồi đến chiều mới được một lão đầu dẫn về.

- Hôm nay họ có đến không?

Tiểu nhị lắc đầu:

- Đường như không.

Chàng đẩy đỉnh bạc tới:

- Người cầm lấy đi.

Tiểu nhị đón lấy đỉnh bạc hạ giọng nhỏ xuống:

- Khách gia, vị cô nương áo lục ấy là một người tàn phế.

Chàng ngạc nhiên:

- Tàn phế ư?

- Vâng, hình như cô nương ấy bị hỏng một chân.

- Khách nhân trong tửu lâu này đều biết điều ấy.

Tiểu nhị lắc đầu:

- Không, hình như người biết điều ấy không nhiều, lão đầu kia hình như là gia gia của vị cô nương. Công tử khách gia, cô nương ấy xem ra cũng có nhan sắc đấy.

Gã chuyển thân vào trong, chỉ trong chốc lát đã mang rượu thịt đến. Sở Tiêu Phong tự rót uống một mình, khi chàng định đứng dậy đi, bỗng nơi cửa cầu thang xuất hiện hai người, diện mục hai người ấy rất xa lạ, nhưng Sở Tiêu Phong đã lập tức nhận ra họ đều là người võ lâm. Tuy cả hai đều ăn mặc theo kiểu thương nhân nhưng ánh mắt sáng quắc của họ đã tố cáo thành tựu nội công của họ.

Hai người ấy bước lên tửu lâu đi thẳng bên bàn trống gần bàn Sở Tiêu Phong đang ngồi, chàng vội nghiêng tai nghe tên bên tả nói:

- Hồ huynh, e rằng con nha đầu ấy hôm nay không đến.

Người ngồi bên hữu đáp:

- Dù vậy, chúng ta cứ vừa ăn vừa đợi, đến hay không cũng chẳng quan trọng.

Đồng bạn hạ giọng:

- Ta có nghe được tin, hình như con nha đầu ấy bị hỏng một chân.

Sở Tiêu Phong chậm chạp uống một ngụm rượu tự nghĩ thầm:

- Thì ra hai người này cũng chờ đợi vị cô nương áo lục ấy.

Chàng nghĩ vừa dứt bỗng hai mắt sáng lên, một thiếu nữ áo lục đang từ từ bước lên lầu, tay phải nàng vịn vào vai một thiếu nữ áo lam bước chân rất chậm chạp, bước từ từ tới, vạt áo lục dài che kín hai chân nàng, không thể nhìn ra nàng có thật bị tàn phế hay không. Thiếu nữ áo lam hình như là nữ tỳ của nàng. Tiểu nhị vội chạy tới đón:

- Cô nương, mời về bên bàn này.

Thiếu nữ áo lục cười nhạt:

- Ta muốn ngồi đúng chỗ hôm qua đã ngồi.

Tiểu nhị quay đầu lại nhìn, thấy cái bàn mà nàng muốn ngồi đã có khách, đó là một già một trẻ, gã tiểu nhị nhanh nhẩu:

- Xin cô nương đợi cho một chút, để tiểu nhân thương lượng cùng hai vị khách kia đã.

Thiếu nữ áo lục gật đầu xoay lại, lần này Sở Tiêu Phong mới nhìn rõ dung mạo diễm lệ tuyệt trần của nàng, sắc mặt nàng hồn nhiên vui vẻ rất dễ động lòng người. Tiểu nhị quả là người lanh lợi, chỉ nói vài câu đã thuyết phục được hai khách nhân một già một trẻ nọ nhường bàn. Vừa gọi mời hai vị thiếu nữ, tiểu nhị vừa lanh lẹ lau dọn bàn.

Thiếu nữ áo lục chậm chạp thu tay từ vai nữ tỳ xuống, nhỏ giọng:

- Ngân Cúc, hãy thưởng cho tiểu nhị một ít vàng.

Ngân Cúc “a” một tiếng, rút ra một lá vàng đặt xuống bàn:

- Hãy cầm lấy! Tiểu thư thưởng cho đấy.

Tiểu nhị cầm lấy lá vàng, tay gã muốn run lên. Vọng Giang lâu tuy là đại tửu lâu trong Tương Dương phủ, nhưng tặng thưởng trọng hậu đến thế này là lần đầu gã được trong đời. Thiếu nữ áo lục ra lệnh:

- Tiểu nhị, cứ dọn thức ăn như hôm qua, nhưng nhớ mang sẵn ba chén dĩa.

Tiểu nhị cung kính:

- Cô nương còn có khách?

Thiếu nữ chỉ gật đầu uy nghi như một chủ nhân đầy uy quyền. Hai hán tử ăn mặc theo kiểu thương nhân kia to nhỏ nói với nhau một lúc, tên ngồi bên tả đột nhiên đứng dậy, chậm chạp bước tới trước mặt thiếu nữ, ôm quyền:

- Phải chăng cô nương đến từ Cửu Hoa Sơn không?

Thiếu nữ nhìn hán tử một cái:

- Người là ai?

Hán tử nhỏ giọng đáp:

- Tại hạ Mã Khôi.

Thiếu nữ áo lục lạnh lùng cắt lời:

- Ta không quen biết người, cũng không phải đến từ Cửu Hoa Sơn.

Mã Khôi liếc mắt nhìn chung quanh, hần nhiên ngồi xuống cái ghế trống trước mặt thiếu nữ, nữ tỳ Ngân Cúc lạnh lùng gằn giọng:

- Mã tiên sinh, hãy ngồi cẩn thận kẻo ngã đó.

Mã Khôi cười hì hì:

- Nhị vị cô nương yên tâm, đừng nói cái ghế này, dù là một bãi đao, tại hạ ngồi cũng rất bình ổn.

Lời chưa kịp dứt, đột nhiên hần nháy nhồm dậy, hai tay ôm lấy bụng, sắc mặt đại biến. Thiếu nữ áo lục nhẹ thở dài:

- Ngân Cúc, quăng thuốc giải cho hần.

Ngân Cúc cười nhạt:

- Cô nương chúng ta cứu người chỉ cứu một lần, người không đáng được thuốc giải, mau quay về nói với mẫu thân người mua cho người một cỗ quan tài chuẩn bị chôn cất.

Giọng Mã Khôi run lẩy bẩy:

- Tại hạ... tại hạ đã trúng độc vật gì?

Ngân Cúc đáp:

- “Tý ngộ đoạn hồn tán”, chắc chắn người ắt chết, ngoài độc môn giải dược của cô nương ta ra, thiên hạ không có loại giải dược thứ hai nào đâu.

Nữ tỳ vừa nói câu ấy vừa đưa tay quăng mạnh một cái hũ nhỏ bay vụt ra ngoài song cửa sổ. Mã Khôi vội đề khí tựa như muốn phi thân qua song nhưng hần chưa kịp động thần đã há miệng phun ra một bùm máu. Một bóng người chớp nhoáng phi ra cửa, đó là đồng bạn của Mã Khôi.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng quan sát rất rõ tình hình, nhưng chàng không hề phát hiện được cô nương áo lục kia hạ độc Mã Khôi bằng thủ pháp ra sao.

Chàng ngấm ngấm lấy làm kinh dị. Một mỹ nhân diễm lệ lại là một cao thủ dùng độc giết người.

Mã Khôi hình như cực đau đớn, máu tươi thấm ướt ngực, nhưng hắn rất cương nghị chỉ nghiêng rằng không thềm rên rỉ. Chợt nghe có tiếng chân chạy lên lầu, đồng bạn của Mã Khôi đã chạy về, trong tay cầm cái hủ nhỏ, hắn vội vàng mở nắp hủ dốc ra một viên thuốc đặt vào miệng Mã Khôi:

- Uống mau đi!

Mã Khôi nuốt giải dược xuống, nín lấy vai đồng bạn:

- Chúng ta đi thôi!

Thiếu nữ áo lục trước sau vẫn ngồi bất động. Ngân Cúc lạnh lẽo nhìn theo hai hán tử chạy xuống thang lầu, nữ tỳ ấy cười gằn một tiếng:

- Đồ không biết tự lượng sức!

Sở Tiêu Phong từ từ uống cạn hai chén rượu nghĩ bụng:

- Nha đầu này có bản lãnh dụng độc tựa hồ đã đạt tới lộ hỏa thuần thanh, nếu bị cô nương ấy khời nghi thì thật là phiền toái, chi bằng ta rời chốn này mau.

Tâm niệm đã định, chàng từ từ đứng dậy đi về phía thang lầu. Chợt nghe một tiếng thánh thót:

- Dừng lại!

Sở Tiêu Phong hơi giật mình nhưng vẫn không dừng bước.

Tiếng thánh thót ấy lại vang lên:

- Ta bảo ngươi đứng lại!

Sở Tiêu Phong chậm chạp dừng chân xoay thân lại:

- Cô nương nói với tại hạ đấy ư?

Ngân Cúc lạnh lẽo buông giọng:

- Đúng là ngươi.

Sở Tiêu Phong ngạc nhiên:

- Cô nương gọi tại hạ là có việc gì?

Ngân Cúc gọi:

- Đến đây!

Sở Tiêu Phong kinh ngạc, từ từ bước đến, chàng ôm quyền:

- Cô nương gọi tại hạ đến có gì dạy bảo?

Ngân Cúc cả cười:

- Hai vị lúc nãy có phải bằng hữu của người?

- Không, tại hạ không quen biết, xin cáo từ.

- Khoan đã, tên người là gì?

Sở Tiêu Phong vốn sẵn đề phòng miệng đáp:

- Tại hạ Lâm Ngọc.

Ngân Cúc cười vui vẻ:

- Người có vẻ ôn hòa đấy, hãy ngồi xuống uống một chén rượu.

Mã Khôi đột nhiên trúng độc, chẳng những chỉ chấn động Sở Tiêu Phong mà toàn bộ khách nhân cũng bị kinh động, hầu hết đã vội bỏ chạy mất. Toàn bộ tửu lâu chỉ còn lại một mình Sở Tiêu Phong và hai chủ tỳ thiếu nữ áo lục cùng hai tiểu nhị. Thiếu nữ áo lục này giờ không nói gì, đột nhiên buông lời:

- Không được đi, hãy ngồi xuống cho ta!

Sở Tiêu Phong nhẹ thở phào bước tới ngồi vào vị trí của Mã Khôi lúc nãy:

- Cô nương, có gì định dạy bảo?

Thiếu nữ áo lục lạnh lùng:

- Lâm Ngọc, tình hình của Mã Khôi người nhìn rõ chứ?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Nhìn rất rõ.

- Vậy thì ta nói thật, tính ta kỳ dị lắm, đừng để ta phải hạ độc với người.

- Cô nương, chúng ta xưa nay không oán không thù, tại sao cô nương lại hạ độc tại hạ?

- Vì vậy ta cho người một cơ hội nói thật.

- Được! Cô nương muốn hỏi gì?

- Người ở đâu đến đây?

Sở Tiêu Phong ngăn người rồi đành nói bừa:

- Tại hạ từ thuở nhỏ đã ở Tương Dương này.

Thiếu nữ áo lục mỉm cười:

- Chứ không phải người theo dõi hai chủ tỳ chúng ta?
- Không phải.
- Người có luyện võ công?

Chàng gật đầu:

- Có, luyện được vài năm.
- Người có thể giúp ta một việc chẳng?
- Là việc gì?
- Giúp ta tìm một người.
- Tìm người nào?

Thiếu nữ áo lục:

- Người ở Tương Dương từ nhỏ lại có luyện võ công chắc tất cả mọi người mọi việc chung quanh Tương Dương người đều biết rõ.
- Chỉ biết chút ít chứ không quá rõ.

Thiếu nữ áo lục:

- À! Người ta muốn tìm là một người tàn phế, ta nghe nói hắc ở trong vùng Tương Dương này mà ta tìm không ra.

Sở Tiêu Phong động tâm:

- Cô biết tên hay không?
- Hắc họ Hoàng, tên Đồng.

Sở Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Việc này không nên nói thật, chỉ nên tùy cơ ứng biến.

Chàng lắc đầu:

- Chưa hề nghe tên ấy, có thể người ấy không ở thành Tương Dương.
- Có lẽ thế, người ấy tính tình rất cổ quái... người hãy giúp ta truyền ngôn rằng ai tìm được Hoàng Đồng ta sẽ hậu tạ rất nhiều bảo vật.
- Được! Tại hạ sẽ truyền ngôn cho cô nương.

Trong lòng Sở Tiêu Phong hết sức nghi vấn nhưng chàng cố nhẫn nại, chàng vội đứng dậy chuyển thân đi ra phía cầu thang. Ngân Cúc hạ thấp giọng:

- Cô nương, sao dễ dàng tha cho y đi như thế?

Thiếu nữ áo lục thở dài:

- Ta chẳng có lý do gì hạ độc y.

- Chúng ta chỉ có cách làm náo động thành Tương Dương này, nếu Hoàng Đồng có ở đây, nhất định sẽ biết là chúng ta đã đến.

Đột nhiên có tiếng chân bước lên lầu, hai đệ tử Cái Bang đã lên tới. Người đi đầu chính là Dư Lập. Ngân Cúc hạ giọng thấp xuống:

- Hay lắm, người của Cái Bang đã đến.

Thiếu nữ áo lục chưa đáp, Dư Lập đã đến trước bàn hai cô nương, ôm quyền hỏi:

- Cô nương, phải chăng đến từ Ngũ Độc Môn?

Thiếu nữ áo lục lạnh lùng nhìn y:

- Người là người nào?

- Tại hạ Dư Lập.

Nàng cười tươi:

- Người mặc y phục Cái Bang thiết tưởng là người Cái Bang.

- Đúng vậy, tại hạ là đà chủ phân đà Cái Bang ở Tương Dương.

- Ta cũng nhận ra, tưởng là nhân vật quan trọng nào, té ra chỉ là một đà chủ nhỏ bé.

- Cô nương coi thường phân đà chủ của tại hạ?

- Đúng vậy, một chức phận đà chủ nho nhỏ, xác thực là chẳng đáng cho ta lưu tâm.

- A! Cô nương chưa trả lời câu hỏi của tại hạ.

- Câu hỏi nào của người.

- Cô nương có phải người của Ngũ Độc Môn?

- Phải thì đã sao?

- Phải chăng cô nương là Ngũ Độc Ngọc Nữ?

Thiếu nữ áo lục cười khanh khách:

- Không ngờ tên ta đã nổi tiếng khắp giang hồ.

Ngân Cúc nhỏ giọng:

- Cô nương, Cái Bang tai mắt rất tinh thông, y tuy chỉ là một phân đà chủ có thể cũng biết tông tích của Hoàng Đồng.

Thiếu nữ áo lục gật đầu:

- Dư đà chủ đã ở Tương Dương bao lâu?
- Hơn mười hai năm.
- Như vậy các nhân vật võ lâm ở Tương Dương, Dư đà chủ đều biết hết chứ?
- Không dám nói là biết hết nhưng số tại hạ không biết là rất ít.

Thiếu nữ áo lục cười tươi:

- Ta chính là Ngũ Độc Ngọc Nữ muốn hỏi thăm Dư đà chủ về một người.
- Được, cô nương cứ nói, chỉ cần người ấy ở trong phủ Tương Dương này, tám chín phần mười là tại hạ có biết.

- Quái Tiên Hoàng Đồng ở tại nơi nào?

Dư Lập ngăn người:

- Quái Tiên Hoàng Đồng...
- Đúng vậy, người ấy có danh trong giang hồ, lẽ nào đà chủ chưa nghe qua?
- Nghe thì có nghe, nhưng người ấy đã quy ẩn quá lâu.
- Đúng là lão ấy đã quy ẩn giang hồ, nghe nói lão ở gần vùng Tương Dương này?

Dư Lập lắc đầu:

- Điều ấy tại hạ chưa nghe.

Ngũ Độc Ngọc Nữ cười nhạt:

- Trong giang hồ đều nói tai mắt Cái Bang tinh thông, xem ra chỉ là lời đồn hão.

- Cô nương, Hoàng tiền bối đã quy ẩn giang hồ, dù tai mắt tệ bang có tinh thông đến đâu cũng khó mà biết nổi.

- Hừ! Ta không tin các ngươi không tìm ra lão, ta sẽ thi triển độc dược khắp Tương Dương này buộc lão phải xuất hiện.

Dư Lập chau mày:

- Cô nương đừng nên làm việc ấy.
- Tại sao? Chẳng lẽ Dư đà chủ muốn cản ngăn ta?

- Vừa rồi tại hạ nghe truyền ngôn nên vội đến khuyên cô nương.

- Ô! Thì ra tên họ Mã cũng là người Cái Bang.

- Không. Nhưng phủ Tương Dương sắp xảy ra việc lớn, tề bang và giáo đồ cao thủ Bài Giáo đã đến đây rất đông, nếu cô nương xuất thủ hạ độc bữa bãi, e rằng... e rằng...

Ngũ Độc Ngọc Nữ lạnh lùng cắt lời:

- Dư đà chủ, e rằng người của Cái Bang người trúng độc phải không?

Dư Lập thở dài:

- Ngũ Độc Môn được giang hồ đồng đạo kính trọng, tại hạ không muốn cô nương gặp khó khăn ở Tương Dương này.

- Ngũ Độc Môn tuy nổi danh là dụng độc nhưng chúng ta xưa nay vẫn giữ quy củ người không phạm vào ta, ta không phạm vào người. Lần này vì tìm Hoàng Đồng bất đắc dĩ ta phải dùng thủ đoạn ấy. Dư đà chủ hãy báo cho đệ tử Cái Bang chớ can dự vào việc của ta, tất nhiên quý bang và tề môn không có gì gọi là hiềm khích.

- Điều ấy, cô nương...

Ngũ Độc Ngọc Nữ phát tay:

- Đủ rồi, nói vậy là quá rõ, ta nhất định phải tìm ra Hoàng Đồng theo lệnh môn chủ mẫu thân, ta bất luận phải dùng thủ đoạn nào, trừ phi Cái Bang các người giúp ta tìm được lão. Nếu không, chớ nên can dự. Ta chỉ có bấy nhiêu lời để nói. Mời đà chủ quay về, báo với Cái Bang, nếu được tin tức gì của Hoàng Đồng hãy tìm đến Tương Tây Ngũ Môn báo cho mẫu thân ta biết, hoặc tốt nhất là báo cho Hoàng Đồng tự đến Tương Tây gặp mẫu thân ta. Ta hẹn trong vòng ba tháng.

Dư Lập ngăn người kinh dị chuyển thân đi xuống thang gác. Hình như đối với Ngũ Độc Ngọc Nữ này, y có phần úy kỵ.

Đợi Ngũ Độc Ngọc Nữ và nữ tỳ đi rồi, một bóng người trong góc tối mới đột ngột hiện ra, đầu người ấy đội một chiếc nón vải kéo xuống thật thấp che khuất gương mặt, đó chính là Sở Tiêu Phong. Chỉ vì chàng đã thay đổi rất khéo léo, dù cho có Dư Lập ở trước mặt cũng chưa chắc nhận ra chàng.

Sở Tiêu Phong chớp nhoáng nhận định tình hình vừa rồi xuống lầu, phương hướng chàng đi cũng là phương hướng của Ngũ Độc Ngọc Nữ. Chàng phi hành cực mau lẹ, xuyên qua hai con đường, chàng nhìn thấy một khách điểm,

một tên tiểu nhị đang dẫn hai con ngựa ra cửa, theo sau là Ngũ Độc Ngọc Nữ và Ngân Cúc.

Chàng quyết tâm ngấm theo dõi nữ nhân ấy xem nàng sự thật đi đâu. Chàng đã tận mắt thấy nàng thi triển độc dược, nếu nàng bị Âu Dương Tung lợi dụng thì nàng quả là một kinh địch đáng sợ.

Khi hai thiếu nữ vừa mới nhảy lên lưng ngựa, đột ngột có một người chặn đầu. Vừa nhìn thấy người ấy, Sở Tiêu Phong giật mình, chớp nhoáng ẩn thân vào một góc đường. Người ấy chính là Mãn khẩu phi hoa Kiều Phi Nương.

Kiều Phi Nương bước mau đến trước mặt Ngũ Độc Ngọc Nữ, hơi mỉm cười:

- Cô nương, phải chăng cô nương đến từ Ngũ Độc Môn chẳng?

Ngũ Độc Ngọc Nữ nhìn Kiều Phi Nương một cái, nhận ra đó chỉ là một nữ nhân, nàng ôn hòa hỏi:

- Nương nương là ai?

- Ta họ Kiều, tên Phi Nương.

- Kiều Phi Nương? Ta đâu quen biết nương nương.

Kiều Phi Nương đáp ngay:

- Ta biết, bất quá điều ấy đâu có quan hệ gì? Chỉ cần gặp một lần là quen biết, chúng ta nói chuyện với nhau một lần này, rồi sẽ coi như quen biết không được sao?

- Nương nương tìm ta có việc gì?

- Nghe nói cô nương đến nơi đây, như có ý tìm một người, đúng không?

Ngũ Độc Ngọc Nữ gật đầu:

- Đúng, làm sao nương nương biết?

- Nghe một bằng hữu nói vậy.

Ngũ Độc Ngọc Nữ “a” một tiếng, phi thân nhảy lên lưng ngựa, Kiều Phi Nương vội nói:

- Cô nương định đi đâu?

- Ta về nhà.

- Cô nương không tìm Quái Tiên Hoàng Đồng nữa ư?

- Ta đã nhờ đệ tử Cái Bang chuyển lời giùm ta, yêu cầu người ấy tìm tới mẫu thân ta.

- Quái Tiên Hoàng Đồng ở rất gần Tương Dương đây, cô nương đã tìm đến mà lão không chịu lộ diện, nhờ người thông báo cho lão, lão lại chịu gặp mẫu thân cô nương ư?

Ngũ Độc Ngọc Nữ ngẩn người:

- Nương nương biết chỗ ở của Quái Tiên Hoàng Đồng à?

- Ta biết.

- Lão ở tại nơi nào? Có thể dẫn ta đến gặp lão được không?

- Rất có thể dẫn cô nương gặp lão, còn nơi ở của lão không có tên gọi, ta làm sao nói ra được?

Ngũ Độc Ngọc Nữ nói:

- A! Nương nương đã có gặp lão?

- Ngũ Độc Môn của cô nương trong giang hồ ai ai đều rất úy kỵ, nếu như ta không nắm chắc thì tự tìm phiền não vào thân làm gì?

Ngũ Độc Ngọc Nữ hơi trầm ngâm:

- Ta phải làm sao mới gặp được lão?

- Rất dễ, ta sẽ dẫn cô nương đi gặp.

- Nơi ở của lão cách đây có xa lắm không?

- Không xa lắm cũng không gần lắm, có lẽ khoảng độ sáu bảy mươi dặm gì đó, chỗ ấy là một sơn cốc nhỏ, Quái Tiên Hoàng Đồng ở trong sơn cốc ấy.

Sở Tiêu Phong ẩn thân trong một góc kín tự rửa tắm:

- Chỉ nói nhảm nhí, nơi ở của Hoàng Đồng chỉ độ ba mươi dặm, nhưng hiện nay sống chết chưa biết ra sao. Không biết Kiều Phi Nương kia đang có âm mưu kế hoạch gì?

Giọng khẳng định của Kiều Phi Nương hiển nhiên đã khiến Ngũ Độc Ngọc Nữ động tâm, nàng ngưng mắt suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Nương nương thật tình muốn dẫn ta tới gặp lão Hoàng Đồng chứ?

Kiều Phi Nương cười hoan hỷ:

- Cô nương còn quá trẻ tuổi, sao đa nghi lắm vậy?

- Ta không hiểu vì sao nương nương lại tốt với ta như vậy, chúng ta vốn đâu có quen biết gì?

- Nếu nói là vì ta thấy nghĩa mà làm vô vụ lợi, e rằng cô nương không tin, Ngũ Độc Môn cô nương sở trường dùng độc, khiến ai ai cũng sợ, toàn bộ giang hồ đồng đạo, chẳng ai dám động tới môn phái cô nương.

- Điều ấy ta biết.

- Ta giúp cô nương việc này tất nhiên cũng phải có điều kiện.

- Nương nương hãy nói đi, điều kiện ra sao?

- Trong Ngũ Độc Môn về thủ pháp dụng độc có hàng ngàn loại kỳ dị, về dược vật cũng có nhiều loại, người bên ngoài rất ít ai biết, nhưng theo ta, nghe nói trong Ngũ Độc Môn có hai loại quý giá nhất không dễ dàng cho người khác...

Sở Tiêu Phong chấn động tự nghĩ:

- Con hồ ly này quả là lợi hại, không biết Ngũ Độc Ngọc Nữ sẽ đối phó ra sao?

Nào ngờ Ngũ Độc Ngọc Nữ lại gật đầu liền:

- Nương nương cứ nói đó loại gì?

- Nghe nói quý môn có loại Vạn ứng giải độc đan, có thể giải tất cả loại độc trong thiên hạ, không biết có thật không?

Ngũ Độc Ngọc Nữ gật đầu:

- Đúng vậy, đúng là có loại đan hoàn ấy.

- Còn một loại nữa là Thần tiên vong ưu tán...

- Loại ấy không thể đem cho nương nương được.

- Tại sao vậy?

- Thân mẫu ta đã liệt Thần tiên vong ưu tán vào loại cấm dược, người trong bản môn không ai được sử dụng, làm sao ta có mà cho nương nương? Tất cả mọi điều kiện khác, ta đều có thể đáp ứng, chỉ duy nhất loại Thần tiên vong ưu tán ấy là ta không thể đáp ứng.

- Không được, ta cần mười viên Vạn ứng giải độc đan và mười gói Thần tiên vong ưu tán, nếu cô nương không cho ta, ta không thể dẫn cô nương đi gặp Hoàng Đồng được.

Ngũ Độc Ngọc Nữ trầm ngâm một lúc hỏi lại:

- Nương nương có nói là nương nương có thể dẫn đường cho ta gặp Hoàng Đồng?

- Đúng vậy.

- Ta có thể cho nương nương mười viên Vạn ứng giải độc đan, nhưng ta không cách nào cho nương nương Thần tiên vong ưu tán được.

- Thôi được, cô nương dự định bao giờ đưa cho ta?

- Ta có thể đưa cho nương nương trước cũng được, nhưng vì lần đầu gặp nhau ta phải cẩn thận, vì vậy sau khi gặp mặt Hoàng Đồng ta sẽ đưa được vật cho nương nương.

- Cũng được! Cô nương không bận việc gì khác nữa chứ?

- Không, hiện tại ta đã có thể đi theo nương nương ngay.

- Đường đi toàn là đường núi, tốt nhất là cô nương hãy để ngựa lại đây.

- Được, Ngân Cúc, mang ngựa về gửi khách điểm.

Ngân Cúc vâng lệnh dẫn hai con ngựa quay lại khách điểm. Kiều Phi Nương hạ giọng:

- Cô nương có biết tại sao Hoàng Đồng không dám xuất hiện trong thành Tương Dương không?

- Không biết, mẫu thân không nói với ta.

- Nhân vì rất nhiều cao thủ Cái Bang, Bài Giáo đã đến thành Tương Dương tìm giết lão nên lão phải cẩn thận.

Ngũ Độc Ngọc Nữ “a” một tiếng:

- Thì ra là thế.

Lúc ấy Ngân Cúc đã gửi ngựa quay về, trên vai nàng đeo theo hai túi da. Kiều Phi Nương cười vui vẻ:

- Cô nương, bây giờ chúng ta có thể đi được rồi đó.

Ngũ Độc Ngọc Nữ đột nhiên nghiêm mặt:

- Nương nương, ta xin nói trước, nếu như nương nương dẫn ta đi mà không tìm ra Hoàng Đồng, nương nương hãy liệu hồn đấy.

- Lúc ấy cô nương sẽ hạ thủ báo thù chẳng?

- Không cần đến thế, chúng ta không oán không thù, tại sao ta phải báo thù, nhưng ta không thể bỏ qua cho nương nương được.

- Cô nương sẽ làm gì?

- Ta sẽ cho nướng nướng nếm mùi vị một loại độc dược mọn tính, sau nửa năm nó mới phát tác, sau nửa năm, nướng nướng nếu tìm được Hoàng Đồng hãy dẫn lão đến Ngũ Độc Môn lấy thuốc giải.

- Cũng được, vàng thật không sợ lửa, ta chỉ cần dẫn cô nướng gặp được Hoàng Đồng là chẳng lo gì cả.

- Được! Chúng ta đi!

- Khoan đã, cô nướng.

- Nướng nướng còn muốn gì nữa.

- Suốt dọc đường, cô nướng phải tuân theo sự an bài của ta cho đến khi gặp Hoàng Đồng.

- Được!

Nhưng Ngân Cúc can thiệp:

- Cô nướng phải hỏi y thị xem thời hạn ra sao, chúng ta không thể cứ vĩnh viễn đi theo y thị được!

Ngũ Độc Ngọc Nữ nói:

- Đúng, nướng nướng hãy quy định trong bao nhiêu thời gian mới có thể gặp Hoàng Đồng?

Kiều Phi Nướng trầm ngâm một chút:

- Đại khái trong hai ba ngày gì đó.

- Có thể được, nhưng ta muốn nướng nướng xác định, hai ngày hay ba ngày?

Kiều Phi Nướng miễn cưỡng:

- Tối đa là ba ngày, nhưng theo ta hai ngày là đủ.

- Hay lắm, ta chỉ theo nướng nướng tối đa ba ngày, nếu trong ba ngày mà không tìm ra Hoàng Đồng, nướng nướng hãy liệu hồn.

Kiều Phi Nướng gật đầu:

- Được! Chúng ta nhất định vậy nhé.

- Bây giờ đi được rồi đấy!

Kiều Phi Nướng gật gật đầu, chuyển thân đi vào một con hẻm.

Ngũ Độc Ngọc Nữ chau mày:

- Kiêu nướng nướng định đi đâu thế?

- Cô nương! Chúng ta đã hứa rồi, trong vòng ba ngày cô nương phải tuân theo an bài của ta, đúng không?

- Đúng vậy, nhưng đây là một con hẻm cụt mà.

- Điều ấy ta hiểu rõ hơn ai hết...

- Nếu đã hiểu rõ, tại sao còn đi vào?

- Cô nương, hiện nay trong thành Tương Dương đầy dẫy cao nhân giang hồ, nếu cô nương muốn bình an rời khỏi thành tất phải có mưu mẹo một chút.

- Ô! Thì ra nương nương đã sắp xếp sẵn?

Kiều Phi Nương quay nhìn Ngũ Độc Ngọc Nữ một cái rồi đi thẳng vào trong đường hẻm, Ngũ Độc Ngọc Nữ và Ngân Cúc nhìn nhau, buộc phải mau lẹ bước theo sau Kiêu Phi Nương.

Phi Nương dẫn hai người vào trong một tòa nhà lớn, một lúc sau, trong tòa nhà ấy có hai chiếc kiệu nhỏ đi ra. Ẩn trong góc tối Sở Tiêu Phong nhìn thấy khá rõ, chàng ngấm ngấm thở dài. Kế hoạch thật tuyệt, hai cái kiệu bình thường này nào ai ngờ được bên trong có Ngũ Độc Ngọc Nữ?

Tin tức này cần phải thông báo ngay cho Cái Bang, tâm niệm chuyển động, chàng lập tức chuyển thân phi hành về Vọng Giang lâu, chàng hy vọng tìm ra một đệ tử Cái Bang nào đó, tiếc thay không gặp một ai. Sở Tiêu Phong không dám chậm trễ vội ghé một cửa hàng y phục, mua một bộ quần áo nông phu tự thay đổi, hóa trang thành một nông dân và vội vàng phi hành ra cửa thành Tương Dương.

Tốc độ Sở Tiêu Phong mau lẹ khác thường, thoáng chốc đã đuổi xa hơn chín dặm, tính toán thời gian, vô luận thế nào cũng đã hết cách thông báo cho Cái Bang vì nếu thế sẽ không còn đuổi theo hai cái kiệu kia nữa. Trước mắt chỉ còn một cách duy nhất là một mình đuổi theo Ngũ Độc Ngọc Nữ và Kiêu Phi Nương xem tình hình ra sao.

Nơi này chỉ có một con đường duy nhất nhưng chỉ dài độ hơn hai mươi dặm đã tiến vào núi rồi.

———— o0o ————

HỒI 10

Tiêu Hiệp Phá Âm Mưu

ở Tiêu Phong không biết bọn chúng sẽ đối phó với Ngũ Độc Ngọc Nữ ra sao, không biết chúng có thể tìm được Hoàng Đồng hay không. Nếu không thể tìm được Hoàng Đồng, đương nhiên chúng không thể được Ngũ Độc Ngọc Nữ bỏ qua, chúng sẽ ứng phó thế nào?

Tự nhiên, nếu không thể ứng phó, chúng chỉ còn một cách duy nhất là khống chế bằng được Ngũ Độc Ngọc Nữ.

Sở Tiêu Phong vẫn bám sát theo sau chúng, giữ khoảng cách trên dưới mười trượng. Hai tiểu kiêu dừng lại trước cửa một gian thạch thất nằm trên ngọn sơn nhai. Sở Tiêu Phong chớp nhoáng vọt thân vào khu rừng gần đó.

Ngũ Độc Ngọc Nữ được Kiều Phi Nương dẫn đường vào gian thạch thất. Thạch thất không lấy gì làm lớn, ngoài một gian sảnh còn có ba gian phòng nhỏ nữa. Trong sảnh bố trí cực thanh nhã, giữa sảnh đặt một chiếc ghế rộng, bên trên có một thiếu niên anh tuấn mặc áo lam ngồi sẵn, Kiều Phi Nương cười hớn hở:

- Cô nương, ta xin dẫn cô nương gặp một vị bằng hữu...

Ngũ Độc Ngọc Nữ “a” một tiếng hỏi:

- Là người nào vậy?

- Đây là Trì công tử, cô nương muốn tìm ra Hoàng Đồng tất phải hỏi vị Trì công tử trước.

Trì Thiên Hóa chậm chậm đứng dậy, thăm dò Ngũ Độc Ngọc Nữ:

- Cô nương là người của Ngũ Độc Môn?

Ngũ Độc Ngọc Nữ an nhiên:

- Phải! Tên hiệu ta là Ngũ Độc Ngọc Nữ.

- A! Có thể cho biết tên họ được chăng?

- Mọi người đều gọi ta là Ngũ Độc Ngọc Nữ, các hạ cứ gọi vậy cũng được rồi. Ta phải làm sao mới gặp được Hoàng Đồng?

Trì Thiên Hóa mỉm cười:

- Cô nương, chuyện tìm Hoàng Đồng chúng ta đã đáp ứng.
- Cái đó ta biết, nếu các người không đáp ứng, ta đến đây làm gì?
- Cô nương, chí ít hiện nay cô nương vẫn cần sự giúp đỡ của tại hạ.
- Các hạ khỏi cần giúp ta, chúng ta đã trao đổi xong điều kiện, các người giúp ta tìm ra Hoàng Đồng, ta sẽ trao cho các người được vật.

Kiều Phi Nương xen vào cười nói:

- Trì công tử, các vị hãy đàm luận với nhau, ta đi ra ngoài chuẩn bị coi có gì ăn tạm hay không.

Ngũ Độc Ngọc Nữ xoay nhìn Kiều Phi Nương nhưng không ngăn cản, nàng tự ngồi xuống cái ghế trước mặt, Ngân Cúc đứng sau lưng. Trì Thiên Hóa dọ hỏi:

- Cô nương có thể cho biết cô nương tìm Hoàng Đồng làm gì không?
- Ta không biết, mà dù có biết cũng không nói.
- Cô nương, Hoàng Đồng là người tinh thông kỳ môn độn giáp, điều ấy có lẽ cô nương biết?
- Không biết. Thân mẫu không nói với ta.

Trì Thiên Hóa cả cười:

- Vâng. Nếu mẫu thân cô nương không nói, bây giờ tại hạ sẽ nói cho cô nương biết rõ.
- Ta đang nghe đây!
- Hoàng Đồng tinh thông kỳ môn độn giáp. Vì vậy, chung quanh chỗ lão cư trú có sắp sẵn Ngũ hành kỳ trận, chỉ cần lầm một bước sẽ bị hãm trong trận.
- Trong trận có mai phục ư?
- Đúng vậy. Có rất nhiều mai phục kỳ dị. Nếu bị hãm nhập vào đó, khó mà thoát ra được.
- Lợi hại thế ư?
- Vì vậy chúng ta cần phải cẩn thận.
- Ta bất kể đó là trận thế gì và bên trong có mai phục quái dị gì, ta chỉ cần gặp được Hoàng Đồng.
- Cái ấy đương nhiên, chúng ta đã đáp ứng cô nương. Vô luận thế nào cũng

sẽ dẫn cô nương gặp Hoàng Đồng, bất quá...

- Bất quá cái gì?

- Hôm nay chưa được.

- Tại sao vậy?

- Hôm nay đã quá muộn, ngày mai sáng sớm chúng ta sẽ đi gặp Hoàng Đồng, đêm nay nên nghỉ lại ở đây...

Ngũ Độc Ngọc Nữ đứng bật dậy:

- Không! Nếu ngày mai mới đi, ngày mai ta sẽ đến.

- Cô nương, tại hạ chưa nói hết câu.

- Được! Các hạ nói đi.

- Đêm nay chúng ta cần phải chuẩn bị một chút.

Dừng lại một chút, y hô lớn:

- Đem đồ hình vào đây!

Một nữ tỳ áo xanh bước vào dâng lên một cuộn giấy. Trì Thiên Hóa mở cuộn giấy ra, cuộn giấy vẽ một bức tranh cảnh vật tả thực. Đó là một gian thạch thất nằm ẩn hiện giữa vùng rừng núi khí mây bốc mù mịt. Trì Thiên Hóa nói:

- Hoàng Đồng cư ngụ trong gian thạch thất này, chung quanh thạch thất đều là Ngũ hành kỳ trận.

Ngũ Độc Ngọc Nữ nói:

- Ta chẳng nhận ra có gì là kỳ quái!

- Nếu cô nương không am tường Ngũ hành kỳ môn trận pháp, đương nhiên không thể nhận ra.

- Thôi được. Vậy chúng ta phải chuẩn bị những gì, các hạ nói đi?

Trì Thiên Hóa gật đầu:

- Tất cả mọi vật cần, tại hạ đều đã chuẩn bị, nhưng còn một vật quan trọng nhất, khi mặt trời xuống núi mới mang đến đây.

- Cái ấy là gì?

- Đó là một loại dược tửu.

- Dược tửu? Cần dược tửu làm gì?

- Chung quanh nơi Hoàng Đồng ở đây những sơn lam chướng khí, muốn trị

sơn lam chướng khí ấy tất phải uống loại dược tửu của tại hạ.

- Không! Ta không biết uống rượu, đừng quên ta là người Ngũ Độc Môn. Không có độc vật gì làm ta sợ.

- Có thể cô nương không sợ, nhưng chúng ta rất sợ.

- Nghĩa là phải đợi dược tửu đem tới?

- Vâng! Phải đợi dược tửu ấy đem tới, uống loại dược tửu này xong chúng ta sẽ đi được.

- Cần sáng mai mới đi được ư?

- Ý cô nương muốn sao?

- Ta hy vọng gặp Hoàng Đồng càng sớm càng tốt, nếu có thể đi được đêm nay thì ta muốn đi ngay.

- Thôi được. Hãy đợi người mang dược tửu tới, tại hạ uống hai chén rồi sẽ dẫn cô nương đi gặp Hoàng Đồng.

Ngũ Độc Ngọc Nữ gật đầu:

- Được rồi, đành phải đợi vậy thôi.

Vừa lúc, hai nữ tỳ áo xanh mang cơm nước đến. Trì Thiên Hóa từ từ đứng dậy thoái thác:

- Nếu đêm nay đi gặp Hoàng Đồng, tại hạ phải nghỉ ngơi chốc lát, xin mời nhị vị cô nương cứ ăn tự nhiên.

Dứt lời y ra khỏi thạch thất. Thực sự Ngũ Độc Ngọc Nữ và Ngân Cúc cũng đã đói, Ngọc Nữ ra lệnh:

- Ngân Cúc, chúng ta ăn đi!

Ngân Cúc cầm đĩa nhúng vào thức ăn kiểm tra một lượt rồi nói:

- Cô nương không có độc.

Hai nữ tỳ sau khi dâng cơm liền rút lui. Không bao lâu một đại hán áo đen ôm theo một bình ngọc bước vào thạch thất. Trì Thiên Hóa đã từ phòng sau trở ra đón đại hán và nhận lấy bình ngọc, đại hán áo đen nghiêng thân:

- Công tử, tiểu nhân xin cáo từ!

Trì Thiên Hóa nói:

- Được! Ta không thể tiễn, khi gặp lệnh sư xin cho ta gửi lời vấn an.

- Tiểu nhân ghi nhớ.

Hắn chuyển thân ra đi vừa lúc Kiều Phi Nương đã quay vào. Trì Thiên Hóa đặt bình ngọc lên bàn, rồi lại chuyển thân vào phòng trong.

Ngũ Độc Ngọc Nữ nhìn bình ngọc nhỏ giọng hỏi Kiều Phi Nương:

- Nương nương, trong cái bình này phải chăng đựng được tửu của Trì công tử?

Kiều Phi Nương hững hờ đáp:

- Dường như vậy, ta cũng không rõ lắm. Cô nương cứ nhìn thử xem.

Họ Kiều đỡ bình ngọc lên trao cho Ngũ Độc Ngọc Nữ. Nàng mở nắp bình nhìn vào chỉ thấy trong bình có một chất đậm đặc không biết là loại gì, đưa lên mũi ngửi, nàng thấy có một mùi kỳ dị. Nàng vốn xuất thân từ một thế gia dụng độc, nên vừa ngửi thấy mùi ấy lập tức biết có chuyện không hay, vội kêu lên:

- Cái này là cái gì...

Nhưng đã muộn mất rồi, đầu óc nàng như bị trúng một chùy nặng quay cuồng, lảo đảo sắp ngã, bình ngọc tuột rơi khỏi tay nàng. Bình ngọc vỡ tan, chất nước sền sệt chảy ra đầy mặt đất. Ngân Cúc hét lớn:

- Cô nương ơi...

Nữ tỳ vội đưa tay đỡ lấy Ngũ Độc Ngọc Nữ. Kiều Phi Nương xuất chỉ mau như gió cuốn điểm trúng hai huyệt đạo trên người Ngân Cúc. Ngân Cúc rú lên một tiếng ngã vật xuống đất nhưng Ngũ Độc Ngọc Nữ vẫn chưa ngã hẳn. Trì Thiên Hóa tưởng đã đi vào phòng trong, nào ngờ y nhanh như chớp chuyển thân quay lại kịp thời ôm lấy Ngũ Độc Ngọc Nữ.

Huyệt đạo Ngân Cúc đã bị điểm nhưng miệng vẫn có thể nói, nàng hét lạnh:

- Các người làm gì đây?

Kiều Phi Nương hờn hỏi:

- Tiểu nha đầu, ngươi không cần gào thét. Đêm nay Trì công tử sẽ thành thân với Ngũ Độc Ngọc Nữ cô nương. Sáng mai y đã thành chủ nhân của ngươi rồi đấy.

Ngân Cúc quát lớn:

- Các người định kết oán cừu với Ngũ Độc Môn?

Kiều Phi Nương cười ré lên:

- Tiểu nha đầu chẳng biết gì cả. Đêm nay tiểu độc nữ và Trì công tử thành thân, gạo đã nấu thành cơm. Ngày mai họ đã thành phu phụ thân ái, tiểu nha đầu nên kính trọng ta một chút, ta sẽ năn nỉ Trì công tử thu người làm thứ thiếp.

Ngân Cúc đỏ mặt tía tai:

- Môn chủ chúng ta chỉ có một con gái duy nhất, các người hãm hại cô nương ta, môn chủ ta biết được dù các người có trốn góc bể chân trời cũng khó mà tránh được tội chết.

Kiều Phi Nương chỉ “hừ” mũi một cái quay thân bỏ đi.

Trong phòng trong, Ngũ Độc Ngọc Nữ cũng bị điểm huyết bỏ nằm bất động trên giường, không biết Trì Thiên Hóa đã bỏ đi đâu. Đột nhiên cửa sổ mở toang, một bóng người đột nhập phi thân vào, là Sở Tiêu Phong. Ngũ Độc Ngọc Nữ mở to hai mắt, nàng tưởng là Trì Thiên Hóa nên lạnh lùng nói:

- Người định làm gì ta?

Sở Tiêu Phong hạ thấp giọng:

- Cô nương, chúng ta đã gặp nhau rồi.

Ngũ Độc Ngọc Nữ giật mình, quay đầu lại rồi gật liên:

- Ta đã nhận ra các hạ.

- Cô nương, tại hạ phải làm sao cứu cô nương?

- Các hạ thực đến đây cứu ta?

- Vâng, thời gian của chúng ta rất ít.

- Được lắm! Hãy giải khai huyết đạo cho ta.

Sở Tiêu Phong tuân lệnh vồ nhẹ mấy cái vào huyết đạo nàng. Ngũ Độc Ngọc Nữ chỉnh đốn lại y phục, nhẹ bước đến gần cửa gài chặt cửa lại, rồi mới đến bên cửa sổ phi thân vọt ra ngoài. Sở Tiêu Phong không chậm trễ, cũng vọt phi thân ra theo. Hai người trước sau ẩn thân vào khu rừng quanh đó. Ngũ Độc Ngọc Nữ dừng chân hỏi:

- Nói đi! Các hạ cần ta báo đáp thế nào?

Sở Tiêu Phong ngần người:

- Báo đáp gì?

- Nếu các hạ không cần báo đáp, tại sao lại cứu ta?

Chàng lắc đầu:

- Tại hạ không cần báo đáp gì cả, bất quá tại hạ chỉ có một việc muốn cầu xin cô nương.

- Việc gì cứ nói!

- Tại hạ chỉ mong cô nương hãy quên những chuyện hôm nay, đừng nói với bất cứ ai. Tại hạ xin cáo từ!

Dứt lời chàng chuyển thân liền. Ngũ Độc Ngọc Nữ vội gọi:

- Dừng lại!

Tiếp đó nàng hô liền hai tiếng:

- Đón lấy!

Tay nàng vung ra, một viên nho nhỏ như viên thuốc bay vọt tới. Sở Tiêu Phong vội đón lấy vào tay, hỏi:

- Cái này là cái gì?

- Giải dược!

- Cô nương...

- Xin tạ lỗi. Ta vốn cẩn thận nên khi ở tửu điểm đã hạ độc vào thân các hạ.

Sở Tiêu Phong hơi kinh hoảng, nhưng khôi phục chớp nhoáng. Chàng gật đầu:

- Đa tạ cô nương.

- Các hạ không oán hận ta là may rồi, không cần đa tạ.

Sở Tiêu Phong uống liền viên thuốc:

- Cô nương. Tuy cô nương có thủ pháp dùng độc kỳ tuyệt, nhưng chúng người đông thể mạnh, ai nấy cũng đều là cao thủ giảo hoạt, chúng đã biết cô nương sở trường dụng độc nên đã đề phòng. Cuối cùng cô nương cũng không thể đấu hơn chúng, nếu lọt vào tay chúng lần nữa.

- Các hạ sẽ không cứu ta lần nữa chứ gì?

- Tại hạ sắp rời khỏi nơi này.

- Tiếc rằng ta chưa thể rời khỏi đây ngay được.

- Tại sao vậy?

- Vì còn có Ngân Cúc, đó là nữ tỳ ta coi như tỷ muội. Ta không thể không cứu nó.

- Xin cô nương bảo trọng, tại hạ cáo từ.

Ngũ Độc Ngọc Nữ vội nói:

- Ta còn một câu muốn hỏi. Các hạ tên là gì?

- Hiện nay tại hạ tiếc chưa thể nói.

- A! Sau này chúng ta còn có thể gặp nhau nữa không?

- Chưa biết. Nếu có cơ duyên mong được gặp lại!

Ánh mắt Ngũ Độc Ngọc Nữ nhìn chàng rất lạ lùng, một lúc nàng thở dài:

- Trong thân ta hiện có mang theo thuốc giải được tất cả mọi thứ độc dược.

Sở Tiêu Phong đáp liền:

- Trước mắt có lẽ tại hạ chưa cần...

- Khi nào cần, mời các hạ đến Tương Tây Ngũ Độc Môn tìm ta.

Sở Tiêu Phong cười dịu dàng:

- Đa tạ cô nương.

- Tên ta là Giải Ngũ Hoa.

- Quả là tên đẹp động người.

Chàng xoay thân phi hành đi liền. Thân pháp chàng cực mau lẹ, vì chàng không muốn bị lộ thân thế ngay lúc này. Chàng vẫn còn cơ hội đột nhập tổ chức của Âu Dương Tung, cái hẹn ba ngày với y chưa đến, chàng không muốn vì Ngũ Độc Ngọc Nữ Giải Ngũ Hoa mà bỏ qua cơ hội ngàn vàng ấy.

Quay về khách điểm trời vẫn còn tối, Sở Tiêu Phong vào phòng. Sau khi biết chắc không ai phát giác hành tung mình, chàng mới yên tâm ngủ một giấc.

———— oOo ————

HỒI 12

Trá Hàng Lừa Lão Ma

Ngày thứ hai, Sở Tiêu Phong vẫn ở lì trong phòng không ra ngoài nửa bước, đến ăn uống chàng cũng ăn uống tại trong phòng. Trong vòng một ngày một đêm, chàng không ra khỏi phòng. Trời vừa sáng, chàng bắt đầu chuẩn bị, thay mặc một trường bào màu lam, đội một cái nón lông trắng kéo thấp xuống che nửa mặt, đi thẳng ra ngoài thành đến nơi hẹn với Âu Dương Tung. Chỗ ấy có tên là chợ Long Tường. Tuổi chàng tuy còn trẻ, chưa có kinh nghiệm giang hồ gì nhiều, nhưng vừa bước ra khỏi sư môn đã gặp liên tiếp nhiều nhân vật kỳ dị và nhiều tao ngộ khác thường. Những điều ấy giúp chàng rất nhiều, khiến chàng học được cách suy nghĩ, đối với bất cứ việc gì chàng cũng đều tính toán kỹ, cộng thêm với thiên phú thông minh và kiến thức uyên bác sách vở nên đã hình thành khả năng đoán định của chàng.

Mặt trời lên cao dần, chàng đi quanh một vòng chợ Long Tường. Đột nhiên có một trung niên mặc áo lam như tiểu nhị của một khách điểm nào đó đi tới, không đợi hấn mở miệng, Sở Tiêu Phong vội cung tay:

- Vị đại ca, tại hạ xin chào!

Người áo lam ngạc nhiên:

- Các hạ là...

- Tiểu đệ là Lâm Ngọc, cầu kiến Âu Dương tiên bối.

Người ấy hừ một tiếng nói:

- Chúng ta họ Phiên, ở đây đâu có ai họ Âu Dương?

- Tiểu đệ đến từ Cái Bang, có việc trọng yếu...

Hắn vẫn lắc đầu, đột nhiên hạ thấp giọng xuống:

- Có người nào theo dõi các hạ không?

- Không ai cả. Tiểu đệ đến đây rất bí mật.

Hắn thăm dò chàng một chút, rồi gằn giọng:

- Đi theo ta!

Dẫn chàng đến một tòa trang viện, hắt đẩy chàng vào xong, quan sát bên ngoài một lát rồi mới vào theo. Thấy chàng vẫn đứng đợi, hắt hỏi:

- Các hạ muốn gặp Âu Dương tiên bối?
- Tại hạ có ước hẹn với Âu Dương tiên bối.
- Được! Theo ta vào đây!

Sở Tiêu Phong được dẫn vào một vườn hoa nhỏ, ở đó đã có sẵn Âu Dương Tung và Kiều Phi Nương đứng chờ. Chúng có vẻ như dậy sớm thưởng ngoạn hoa cỏ, nhưng thực sự là đang đàm luận gì đó. Tên trung niên áo lam vội vã cúi thân:

- Kính chào chủ nhân.

Thì ra Âu Dương Tung là chủ nhân ở đây. Âu Dương Tung thăm dò nhìn chàng rồi xua tay nói với tên áo lam:

- Đi ra xem có ai theo tới đây hay không? Hãy cẩn thận chú ý, nếu phát giác khả nghi về báo cho ta biết ngay.

Tên áo lam lại cung thân quay đi. Sở Tiêu Phong bước tới, vén áo vái một cái. Âu Dương Tung không ngăn lại, cũng chẳng nói gì. Đợi chàng vái xong, y mới chậm rãi nói:

- Người đến đây!

Sở Tiêu Phong đứng dậy. Hai ánh mắt Kiều Phi Nương nhìn chăm chập vào mặt chàng như cố tìm ra điều gì. Sở Tiêu Phong vẫn đứng im bất động, đầu hơi cúi xuống. Hai người ấy không hỏi chàng, chàng cũng không trả lời. Không khí im lặng ngọt ngào. Âu Dương Tung và Kiều Phi Nương lão luyện giang hồ là thế, mà cũng không tìm ra điểm nào khả nghi nơi chàng.

Nhẹ ho một tiếng, Âu Dương Tung phá vỡ sự ngọt ngào:

- Lâm Ngọc, sao ngươi không nói gì?

Sở Tiêu Phong sợ hãi:

- Văn bối lấy làm ngượng ngùng.
- Tại vì sao?
- Văn bối e rằng mình không thể nào ở lại Cái Bang được nữa.
- Trần Trường Thanh đã hoài nghi ngươi?
- Trần trưởng lão có hoài nghi văn bối hay không thì chưa biết, nhưng Tương Dương phân đà chủ Dư Lập đã hoài nghi văn bối.

- Dư Lập à? Làm sao hấn...

Sở Tiêu Phong kể tiếp:

- Dư đà chủ sai văn bối làm một việc, văn bối làm không xong bị đệ tử Cái Bang phát hiện báo lại với hấn.

- Hấn sai người làm việc gì?

- Ngầm theo dõi Ngũ Độc Ngọc Nữ.

- Người không đuổi kịp con tiểu độc nữ ấy?

- Không phải đuổi không kịp mà vì lỡ bỏ mất thời gian.

- Hãy kể rõ ta nghe.

- Vâng! Dư đà chủ sai văn bối đuổi theo Ngũ Độc Ngọc Nữ, văn bối bèn ghé một gian hàng y phục mua áo thay đổi nên chậm mất một bước. Ngũ Độc Ngọc Nữ đã lìa Vọng Giang lâu, không biết đi đâu, nhưng xui xẻo nhất là khi văn bối ghé thay y phục bị đệ tử Cái Bang phát hiện. Do vậy, Dư đà chủ gọi văn bối về chất vấn. Văn bối đành nói dối, những lời nói ấy xưa nay thế nào cũng bị phát giác. Do đó vừa sáng sớm văn bối đã vội tìm đến đây.

- Tại sao người không đến đây từ tối hôm qua?

- Hôm nay mới là ngày thứ ba, tại hạ tuy rất nóng ruột, nhưng không dám mạo muội.

Âu Dương Tung gật đầu:

- Hay lắm, hay lắm! Bây giờ người định ra sao?

- Nếu như lão tiền bối không thu nạp, tại hạ đành lưu lạc giang hồ, không nơi nương tựa.

- Đệ tử Cái Bang rất đông, tai mắt tinh thông. Người làm sao trốn thoát mãi được?

- Tại hạ không cam bó tay chịu trói, chỉ mong cậy vào số phận, mong được tiền bối thành toàn.

Dứt lời, chàng quỳ hai gối xuống. Âu Dương Tung cười ha ha lớn giọng:

- Đứng dậy, đứng dậy! Người đã làm đại lễ bái sư tất nhiên đã là đệ tử của ta rồi.

Sở Tiêu Phong mỉm cười đứng dậy:

- Đa tạ tiền bối thu nạp.

Đột nhiên Âu Dương Tung quay lại Kiều Phi Nương:

- Phi Nương, ta muốn biết Ngũ Độc Ngọc Nữ hiện ở đâu?

Kiều Phi Nương tươi cười đáp:

- Vẫn còn ở bên Trì Thiên Hóa. Trì Thiên Hóa đã điểm huyết con nha đầu ấy, nhưng chính y cũng bị nó hạ độc.

- Bây giờ vẫn còn ở trong gian thạch thất ấy chứ?

Kiều Phi Nương gật đầu. Âu Dương Tung lại hỏi:

- Cô nương ở gần Trì Thiên Hóa lâu nay có moi được tin tức gì không?

Kiều Phi Nương hậm hực:

- Tiểu tử Trì Thiên Hóa ấy kín miệng lắm, ta chẳng hiểu chút gì nội tình cả.

Âu Dương Tung mỉm cười:

- Phi Nương, cô lão luyện giang hồ, miệng lưỡi linh hoạt, chẳng lẽ không moi được tí gì sao?

- Tiểu tử Trì Thiên Hóa thực sự rất khó đối phó. Thế nhưng nếu Ngũ Độc Ngọc Nữ không chịu cho y thuốc giải độc, qua giờ Ngọ hôm nay, y tất tử vong.

Âu Dương Tung cười vui vẻ:

- Nếu y chết, may ra ta biết chút đầu mối.

- Ta cũng mong như vậy!

- Hay lắm! Trước khi giờ Ngọ, chúng ta hãy mau đến thạch thất ấy...

Ánh mắt y xoay qua Sở Tiêu Phong:

- Lâm Ngọc. Người có cách nào để các đệ tử Cái Bang không nhận ra người không?

Chàng đáp:

- Đệ tử Cái Bang đều được học hóa trang, đệ tử có hóa trang qua mắt được họ hay không thật là khó nói.

- Người hãy đi hóa trang thử ta xem.

Sở Tiêu Phong vâng lệnh chuyển thân đi.

Sau một lúc, Sở Tiêu Phong quay trở lại, mặt chàng đã thay đổi nhưng không nhiều lắm. Kiều Phi Nương lắc đầu:

- Như vậy chưa được.

Chàng nghiêng thân:

- Xin được tiên bối chỉ giáo.

Âu Dương Tung cười cười:

- Vị Kiều tiên bối đây là một cao thủ dịch dung, nếu bà ta mà chịu chỉ giáo cho người, người được hưởng nhiều lắm đấy.

Kiều Phi Nương kéo tay chàng:

- Đi, ta sẽ cải trang cho người.

Thủ pháp dịch dung của bà họ Kiều quả là cao minh. Chỉ chốc lát Sở Tiêu Phong đã biến đổi diện mạo. Soi vào trong gương, chính chàng cũng không nhận ra mình nữa. Sau đó, Âu Dương Tung dặn chàng ở lại giữ nhà, y và Kiều Phi Nương vội vã ra đi. Âu Dương Tung và Kiều Phi Nương đi suốt ngày hôm ấy, cho đến tối mới quay trở về. Y gọi ngay Sở Tiêu Phong đến:

- Lâm Ngọc, đêm hôm nay ta sẽ dạy võ công cho người.

Chàng cung kính:

- Đa tạ sư phụ!

- Tiếc thay hoàn cảnh chúng ta hiện nay không được an toàn lắm. Người vừa học võ công vừa phải đối phó với nhiều phiền não lắm đấy.

Sở Tiêu Phong giả vờ như không hiểu:

- Phải chăng là đệ tử Cái Bang đã đuổi đến đây?

- Đó chỉ là một trong những phiền phức, phiền phức lớn nhất là Trì Thiên Hóa.

- Y không phải là bằng hữu của sư phụ đó sao?

- Ngoài mặt thì thế, nhưng trong bụng y không hề coi ta là bằng hữu bao giờ. Sự thực, ta chẳng sợ gì cả, nhưng ngại nhất là người ẩn sau lưng y đó.

Đêm ấy, quả nhiên Âu Dương Tung bắt đầu truyền dạy võ công cho chàng. Y chỉ truyền có một chiêu, nhưng chiêu ấy biến hóa rất phức tạp, khiến y mất hết một giờ mới dạy xong. Kỳ thực, Sở Tiêu Phong đã sớm hiểu hết nhưng chàng không dám lộ sự tinh anh thái quá, nên cứ giả như chậm chạp tốn hết một giờ mới học xong. Đó là chiêu đầu tiên trong bảy chiêu Sư hồn thủ đã giúp Âu Dương Tung nổi tiếng giang hồ.

Những ngày sau đó, khu chợ Long Tường trôi qua trong sự bình tĩnh. Âu

Dương Tung rất ít ra ngoài, mặc cho một mình Kiều Phi Nương ra ra vào vào. Sau bữa cơm chiều ngày thứ năm, đột nhiên Kiều Phi Nương vội vàng vàng hấp tấp từ bên ngoài chạy về, thần sắc hết sức căng thẳng.

Âu Dương Tung đang truyền dạy võ công cho Sở Tiêu Phong đến chiêu thứ ba trong bảy chiêu “Sư hồn thủ”, nhìn thấy thần sắc của Kiều Phi Nương, y tức thời biết có đột biến, đứng dậy vội hỏi:

- Phi Nương, có chuyện gì?

Thần sắc nghiêm trọng, nữ nhân ấy thở phào:

- Mấy hôm nay trong Tương Dương thành xảy ra nhiều chuyện lớn. Bang chủ Cái Bang, giáo chủ Bài Giáo đều đã đến Tương Dương. Hai nhân vật môn chủ lớn này dẫn theo nhiều thuộc hạ cao thủ, hình như chúng quyết tâm tra cứu minh bạch việc của Vô Cực Môn.

Âu Dương Tung vẫn giữ vẻ bình thản, xoay qua Sở Tiêu Phong nói:

- Ngọc nhi, người xuất thân ở Cái Bang, tất nhiên biết rõ nội bộ Cái Bang hơn người ngoài. Ta muốn nghe ý kiến của người về chuyện này.

- Đệ tử biết gì xin nói hết.

Âu Dương Tung quay đầu nhìn Kiều Phi Nương:

- Nói tiếp đi, Cái Bang và Bài Giáo đã có những hành động gì, còn Trì Thiên Hóa có ý kiến gì với việc này không?

Kiều Phi Nương đáp:

- Cái Bang và Bài Giáo có hành động gì trước mắt chúng ta chưa biết. Nhưng chúng đã xuất chinh đến các nhân vật đầu não và rất đông cao thủ tất nhiên là sắp xảy ra chuyện kinh thiên động địa.

- Còn Trì Thiên Hóa thì sao?

- Y đang giằng co với Ngũ Độc Ngọc Nữ nên chưa biết chuyện này?

- Cả hai đều chưa chết ư?

- Chưa! Cả hai vẫn dùng độc khống chế lẫn nhau.

Thình lình một gia nhân hấp tấp chạy vào hô hoán:

- Bên ngoài có hai tên khất cái gọi đích danh Kiều cô nương.

Kiều Phi Nương biến sắc:

- Người của Cái Bang.

Âu Dương Tung gần giọng:

- Các người trả lời hai khát cái ấy ra sao?

Gia nhân sợ hãi:

- Chúng tiểu nhân nói trong này không có ai họ Kiều, nhưng hai tên khát cái ấy quyết không tin. Chúng đòi xông vào vì thấy Kiều cô nương chạy vào đây.

Âu Dương Tung thở dài, xoay lại Kiều Phi Nương:

- Cô nương bị chúng theo dõi rồi.

Kiều Phi Nương cúi đầu:

- Ta đã hết sức cẩn thận.

Âu Dương Tung quay lại Sở Tiêu Phong nói:

- Lâm Ngọc, người có am tường thủy tính không?

- Đệ tử không biết.

- Hãy nín thở chui xuống giếng.

Sở Tiêu Phong lấy làm kỳ quái nhưng không dám hỏi nữa. Âu Dương Tung vội vàng dẫn chàng đến một cái giếng nằm giữa vườn hoa. Y lặng lẽ chui thân xuống miệng giếng. Sở Tiêu Phong nhăn mặt, chàng đành phải chui xuống theo. Nước trong lòng giếng cũng khá sâu, hai người bị nước ngập qua đầu. Quả nhiên Sở Tiêu Phong không quen thủy tính, chàng bị nước làm ho sặc sụa. Âu Dương Tung chụp lấy tay chàng kéo qua một bên, thỉnh thoảng chàng có cảm giác mình không còn ở trong nước nữa, bên tai có tiếng Âu Dương Tung:

- Lâm Ngọc, người có thể mở mắt ra được rồi đây.

Sở Tiêu Phong theo lời mở mắt, chợt thấy nơi đang đứng là một con đường thông đạo tối om. Sở Tiêu Phong thở phào nhìn chung quanh rồi nói:

- Sư phụ, nơi này là nơi nào.

Âu Dương Tung mỉm cười:

- Đây là một mật thất. Dù cho chính bang chủ Cái Bang đến đây e rằng cũng không thể tìm ra chỗ ẩn thân của chúng ta.

Trong mật thất vẫn có gió thổi và không khí rất thoáng đãng, chứng tỏ phải có nơi thông gió. Chàng vội hỏi:

- Sư phụ, nơi này không có thông đạo nào khác chứ?

Âu Dương Tung mỉm cười:

- Không. Nếu có thông đạo dễ gì qua mắt được bọn Cái Bang?

Chốc lát sau, Kiều Phi Nương cũng đã có mặt. Bấy giờ Sở Tiêu Phong đã quan sát kỹ hình thế, thì ra con đường thông đạo dẫn vào mật thất này nằm trên mặt giếng có nhiều lỗ thông gió và chung quanh đều có ánh đèn mờ tỏ nên nhìn rất rõ cảnh vật. Âu Dương Tung mỗi thêm một ngọn đèn nữa. Chàng phát hiện trong mật thất lương thực quần áo rất đầy đủ. Nếu như sống ở đây vài tháng cũng chẳng khó khăn gì. Kiều Phi Nương vừa giữ tóc vừa nhăn nhó:

- Chúng ta ở đây lâu dài hay sao?

Âu Dương Tung mỉm cười:

- Không ai ở đây lâu dài được, chỉ vì muốn giữ mạng, chúng ta đành khuất chịu vài hôm.

- Hừ! Các hạ cho rằng nơi này an toàn?

Âu Dương Tung giật mình:

- Chẳng lẽ có người tìm ra chúng ta?

- Rất có thể, hãy tắt đèn đi!

Vừa đáp câu ấy, Kiều Phi Nương vừa thổi tắt đèn. Ngay lúc ấy có tiếng quát:

- Các người khỏi cần phải tranh cãi, nơi này đâu phải là chỗ bí ẩn gì?

Âu Dương Tung biến sắc nghiêng tai lắng nghe. Kiều Phi Nương thở dồn dập:

- Tai mắt của Cái Bang quả nhiên lợi hại. Mới chậm một bước đã bị chúng phát giác.

Chợt nghe có một tiếng quát:

- Kiều Phi Nương, Âu Dương Tung, nhị vị đều là những nhân vật thành danh, trốn chui trốn nhủi như thế còn gì là thể diện?

Kiều Phi Nương thở dài:

- Xem ra đối phương đã biết hết bí mật của chúng ta rồi.

Âu Dương Tung vẫn cười:

- Chúng phát hiện ra ta bây giờ cũng hay.

- Cũng hay? Các hạ chẳng có hốt hoảng, chẳng lẽ...

———— o0o —————

HỒI 12

Bước Cùng Bằng Cực Hình

A

u Dương Tung thở dài:

- Chúng ta vốn không đủ lực lượng chống cự lại Cái Bang, đối phó với Cái Bang như thế nào, hình như chỉ còn nhờ cậy vào Trì Thiên

Hóa.

Kiều Phi Nương hừ một tiếng:

- Trì Thiên Hóa đang giằng co sinh tử với Ngũ Độc Ngọc Nữ trong gian thạch thất kia, y còn hơi sức đâu mà đến giải nguy cho chúng ta?

- Phương Nương. Cô nương ở chung với Trì Thiên Hóa đã lâu, chẳng lẽ không biết chút gì về nội tình của y sao?

- Các hạ tưởng rằng đối phó với tiểu tử Trì Thiên Hóa ấy là dễ dàng lắm sao? Tiểu tử ấy xảo hoạt như hồ ly, ta đã dùng hết mưu kế mà y chẳng lộ ra tí gì cả.

Cả ba im lặng, chung quanh cùng im lặng không một tiếng động. Âu Dương Tung thở phào:

- Hay lắm! Bọn Cái Bang tìm không ra kéo đi hết cả rồi.

Y quay sang Kiêu Phi Nương, hai mắt long lên dữ dội:

- Phi Nương, chuyện giữa ta và Trì Thiên Hóa đã đến lúc phải giải quyết cho xong, không nên kéo dài hơn nữa.

Sở Tiêu Phong liên kết những câu nói, chàng suy luận thầm:

- Thì ra đêm đột kích Nghênh Nguyệt sơn trang là do Trì Thiên Hóa chủ trương.

Chàng càng phát giác, càng thấy trong nội tình ẩn chứa nhiều bí ẩn. Với nhân vật võ công thân phận như Âu Dương Tung mà còn bị người khác lợi dụng. Kẻ lợi dụng chân chính ấy dường như chưa hẳn là Trì Thiên Hóa, mà là những người còn nằm trong bóng tối sau lưng họ Trì. Những người ấy là ai? Xem ra đến cả Âu Dương Tung cũng không biết, Trì Thiên Hóa chỉ là một cây cầu nối giữa Âu Dương Tung và những người bí mật ấy. Cái cầu ấy không thể gãy, vì nếu gãy mọi sự liên lạc sẽ bị đứt đoạn. Rất tiếc là Sở Tiêu Phong không thể đem những tin

tức ấy truyền ra ngoài.

Đột nhiên chàng thấy Âu Dương Tung xuất thủ đột ngột, chụp trúng huyết Uẩn mạch trên tay Kiều Phi Nương. Y lạnh lùng nói:

- Điều này thật bất đắc dĩ.

Kiều Phi Nương rú lên the thé:

- Các hạ làm cái gì thế? Điên rồi ư?

Âu Dương Tung lạnh lẽo:

- Ta hoàn toàn không điên. Phi Nương, chúng ta giao du với nhau hơn mười năm, không ngờ cô nương bán rẻ ta.

- Buông ta ra...

- Phi Nương, hôm nay nếu người không nói rõ cho ta biết, ta lập tức bẻ gãy xương cốt cô.

Ngữ khí y rất dữ dội và sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng. Kiều Phi Nương ngẩn người:

- Âu Dương Tung, người... ngậm máu phun người. Có gì minh chứng?

- Minh chứng là ngày nào người cũng về với Trì Thiên Hóa, không biết đã đem ta ra làm trò đùa gì, nhưng người sao không nói gì với ta về y?

- Tiểu tử Trì Thiên Hóa miệng kín như bưng, ta đã dùng hết mưu kế mà không tìm được chút bí mật. Ta biết làm sao nữa?

- Phi Nương, rượu kính không uống, lại muốn uống rượu phạt!

Tay trái Âu Dương Tung chụp trúng ngay ngón tay út Kiều Phi Nương. Chỉ nghe một tiếng cắc, các ngón tay Kiều Phi Nương gãy lìa. Kiều Phi Nương rú lên the thảm, đau toát mồ hôi. Âu Dương Tung lạnh lùng:

- Phi Nương, đó mới chỉ là bắt đầu. Ta sẽ bẻ gãy hết tứ chi người cho người đau đớn trước khi chết.

Nói là làm, hai tay y ấn lực xuống lại có mấy tiếng “cắc cắc” giòn giã, cánh tay hữu Kiều Phi Nương như sắp rụng ra. Rú lên một tiếng thảm khóc, nước mắt ứa ra, Kiều Phi Nương rên rĩ:

- Âu Dương Tung, người không nên hành hạ ta quá lắm.

Âu Dương Tung xoay tay tả tát Kiều Phi Nương một cái cực mạnh, y thị ngã ngôi xuống đất, y cười nhạt:

- Nói hay không nói?

Tóc Kiều Phi Nương xổ ra tơ tằm, chau mày đau khổ:

- Người thật là ác độc!

Âu Dương Tung đạp chân lên đùi trái Kiều Phi Nương:

- Nếu không nói, ta sẽ đạp gãy chân.

Kiều Phi Nương tái sắc:

- Ta nói, để ta nói... Trì Thiên Hóa chỉ nhắc đến sư phụ của y...

- Tên là gì? Hiện tại ở đâu?

- Y thực sự không chịu nói, y cảnh giác rất kỹ. Ta đã uống bao nhiêu mư
mẹo, nhưng y chỉ nói nửa câu liền im bặt.

- Cái bọn đêm tập kích Nghênh Nguyệt sơn trang ấy ở nơi nào đến?

- Trì Thiên Hóa chỉ nói bọn ấy đều là võ sĩ lam y.

Âu Dương Tung trầm ngâm:

- Võ sĩ lam y là bọn người của ai?

- Cái ấy y nhất định không nói.

Sở Tiêu Phong vội nhẹ lời can thiệp:

- Sư phụ, có lẽ Kiều tiên bối nói thật đó. Đến lúc này dường như bà ấy
không còn đủ sức che dấu cho Trì Thiên Hóa nữa.

Kiều Phi Nương cũng vội vã van xin:

- Ta nói tất cả đều là thật. Các hạ... tha cho ta, chúng ta đều là người bị lợi
dụng.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Sư phụ, hiện tại Trì Thiên Hóa ở đâu, chúng ta sẽ tìm cách bắt y về tra hỏi,
há chẳng rõ ràng hơn sao?

Kiều Phi Nương hấp tấp:

- Lâm Ngọc nói đúng lắm. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Âu Dương Tung gật đầu:

- Được! Kiều Phi Nương, Trì Thiên Hóa hiện giờ ở đâu?

- Y ở trong một thạch thất nhỏ dưới sơn nhai đang cố cầm cự với Ngũ Độc

Ngọc Nữ.

Âu Dương Tung buông chân đạp Kiều Phi Nương lên, nhưng đã chớp nhoáng điểm vào hai huyệt đạo của y thị. Xoay đầu lại Sở Tiêu Phong y ra lệnh:

- Chúng ta đi thôi!

Kiều Phi Nương kêu lên kinh ngạc:

- Âu Dương Tung, ngươi bỏ ta lại nơi đây ư?

- Đúng! Hãy ngoan ngoan nghỉ lại nơi đây, đợi ta bắt sống Trì Thiên Hóa xong sẽ quay về. Lâm Ngọc, đi thôi!

Âu Dương Tung dẫn Sở Tiêu Phong lên trên miệng giếng. Y lập tức thay áo. Nhân trời vẫn còn đêm, cả hai vội vàng phi hành về hướng huyền nhai. Cửa thạch thất tuy đã đóng, nhưng vẫn có ánh đèn rọi ra từ những khe hở. Âu Dương Tung hạ giọng:

- Lâm Ngọc, chúng ta tiến vào đi!

Sở Tiêu Phong động tâm, Ngũ Độc Ngọc Nữ đã biết chàng. Nếu chàng vào trong tất nàng phải lộ vẻ kinh ngạc. Âu Dương Tung là kẻ đa nghi, ắt sẽ nhận ra chỗ sơ hở ấy. Tâm niệm chuyển động, chàng nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, chúng ta có nên bịt mắt lại?

- Đúng đấy, tiểu tử Trì Thiên Hóa rất狡 hoạt. Nếu y phát hiện ra ta e rằng không chịu nói thật, chúng ta phải lừa y. Lâm Ngọc, khi ấy ngươi sẽ tra hỏi y nhé!

- Đệ tử tuân lệnh!

Vì đã có chuẩn bị, hai người lấy khăn bịt mắt lại. Âu Dương Tung vươn thân lên phi ra xa hơn trượng, thân pháp y nhẹ như lá rơi không phát ra một tiếng động, chứng tỏ võ công tạo chi tuyệt cao. Chàng vốn là người cẩn thận, không dám để lộ bản lĩnh, vội đuổi theo sau. Hai người một trước một sau đến sát cửa tiểu thạch thất. Trong nhà tuy có ánh đèn, nhưng nhìn vào khe hở cửa sổ quá hẹp, không nhìn rõ cảnh vật. Âu Dương Tung ngưng thần lắng tai nghe. Có tiếng người bên trong:

- Giải cô nương đã hiểu thông chưa?

Chính là âm thanh của Trì Thiên Hóa. Giải Ngũ Hoa đáp:

- Hiểu thông chuyện gì?

- Ta tuy trúng độc, nhưng vẫn đủ sức đoạt giải dược của cô nương.

- Hừ! Ngũ Độc Môn có rất nhiều loại độc dược, có một loại hễ bị trúng người lập tức tử vong. Chỉ cần người đụng đến ta, người sẽ chết liền.

- Cô nương, nếu tại hạ chết, cô nương cũng đâu sống được? Tại sao chúng ta lại đẩy nhau vào chỗ sống chết thế này?

- Ta đâu muốn. Chỉ cần người trao Ngân Cúc cho ta, ta sẽ không truy cứu tội cũ của người.

- Còn tại hạ thân đang bị độc thì sao?

- Đương nhiên ta sẽ giải độc cho người, nhưng người phải giải khai huyết đạo cho ta trước.

- Giải cô nương, chính đó là chỗ chúng ta nói mãi mà chưa ai thông hiểu.

- Người là người quá giảo hoạt, ta không thể giải độc cho người trước được.

- Giải cô nương, tuy tại hạ đang trúng độc, nhưng vẫn đủ sức giết chết cô nương.

- Người quá xem thường Ngũ Độc Môn đấy, thân người đang trúng độc, chẳng những tùy lúc có thể phát tác, mà còn ảnh hưởng tới võ công của người nữa. E rằng người không có cách nào giết nổi ta.

Âu Dương Tung hạ thấp giọng:

- Lâm Ngọc, xem ra cả hai đều mất hết năng lực rồi, chúng ta xông vào đi.

Chàng cũng đáp rất nhỏ:

- Nghe khẩu khí của nha đầu ấy hình như y thị vẫn còn khả năng dụng độc. Chúng ta nên xuất thủ khống chế thị trước.

- Ngũ Độc Môn rất dễ sợ, không nên sơ ý. Vào trong nhà rồi chúng ta mỗi người khống chế một tên. Người đối phó với Ngũ Độc Ngọc Nữ, ta đối phó với Trì Thiên Hóa. Bắt buộc chiêu đầu phải thắng, không cho chúng có cơ hội phản kích.

- Khống chế xong hai tên ấy rồi sao nữa?

- Để lại Ngũ Độc Ngọc Nữ, mang Trì Thiên Hóa đi.

- Đệ tử hiểu rõ.

Âu Dương Tung gật đầu, đơn chưởng y giơ lên đập một tiếng “bình” dữ dội vào cánh cửa gỗ, cánh cửa vỡ tan hàng trăm mảnh. Âu Dương Tung tung thân vào, Sở Tiêu Phong bám theo sau, động tác hai người cực kỳ mau lẹ. Chỉ thấy Trì Thiên Hóa và Ngũ Độc Ngọc Nữ Giải Ngũ Hoa ngồi trên hai cái ghế bện mây

cách nhau độ năm thước. Âu Dương Tung lướt thân đến Trì Thiên Hóa còn Sở Tiêu Phong lướt đến bên Giải Ngũ Hoa.

Trì Thiên Hóa đứng bật dậy:

- Các người...

Âu Dương Tung chớp nhoáng xuất chỉ điểm vào á huyệt của y xốc lên vai, vọt thân ra cửa sổ. Sở Tiêu Phong cũng điểm trúng thụy huyệt Giải Ngũ Hoa buộc nàng ngã xuống. Chàng chuyển thân vọt ra theo. Động tác của Âu Dương Tung cực mau lẹ, Sở Tiêu Phong chỉ chậm hơn một chút đã cách xa hơn mấy chục trượng, chàng vội đề khí đuổi theo. Âu Dương Tung rẽ về hướng một sườn núi phi hành một mạch sáu bảy dặm mới dừng lại.

Âu Dương Tung điểm huyệt hai tay hai chân Trì Thiên Hóa rồi mới giải khai á huyệt. Trì Thiên Hóa không thể động dậy, toàn thân cứng đờ như gỗ, nhưng y hết sức bình tĩnh:

- Người là ai, không giết ta mà dẫn ta đến đây, có lẽ định cầu xin ta cái gì?

Âu Dương Tung lạnh lùng:

- Không cần xin gì người mà cần truy vấn người.

- Truy vấn ta?

- Đúng vậy, ta hỏi câu nào người phải đáp đúng câu ấy.

- Nếu như ta không đáp?

- Lập tức người sẽ bị bứt đứt hết gân cốt mà chết.

Trì Thiên Hóa giật mình không nói nữa. Âu Dương Tung gằn giọng:

- Trước tiên hãy cho biết tên họ người.

- Họ Trì tên Thiên Hóa.

- Người ở đâu đến đây? Sư phụ là ai?

- Ta có nói e rằng người cũng không biết.

- Không cần biết ta biết hay không. Ta chỉ cần người cứ đáp thật.

- Ta đến từ Thiên Trì Vô Ưu đảo...

- Là ở địa phương nào?

- Người là ai mới được chứ?

Năm ngón tay Âu Dương Tung ấn thêm sức, Trì Thiên Hóa đột nhiên có

cảm giác đau như sắp vỡ tung. Y thất thanh rú lên. Buông lời tay ra, Âu Dương Tung lạnh lùng nói:

- Người nghe đây, ta không muốn nói nhiều. Người còn dám hỏi lung tung ta sẽ xé nát người người.

Trì Thiên Hóa cố dụng tâm nghe thanh âm đối phương. Sở Tiêu Phong cũng dụng tâm nghe, nhưng kỹ thuật biến âm của Âu Dương Tung quá cao thâm, hoàn toàn biến thành một âm thanh xa lạ. Chính âm thanh xa lạ ấy khiến Trì Thiên Hóa đâm ra sợ hãi, tuy ngoài mặt y vẫn cố giữ bình tĩnh mỉm cười:

- Hãy cho ta biết, sự thật người là ai?
- Không cần. Chỉ cần đáp những câu hỏi của ta.

Trì Thiên Hóa đổi giọng:

- Phải chăng bằng hữu làm theo lệnh người?
- Nói vậy cũng chẳng sao!
- Người có biết hậu quả gì nếu giết ta?
- Điều ấy ta không tin, có hậu quả gì khi giết người?

Riêng Sở Tiêu Phong thật sự lo trong cơn tức giận Âu Dương Tung rất có thể giết chết Trì Thiên Hóa, chàng vội đưa tay nắm lấy tay Âu Dương Tung. Âu Dương Tung là người giáo hoạt, y đâu chịu giết liền đối phương mà lạnh lẽo nói tiếp:

- Thôi được. Ta muốn biết giết người ta sẽ bị hậu quả gì?
- Thứ nhất giết ta chẳng khác nào giết cả Ngũ Độc Ngọc Nữ, nàng là con gái độc nhất ca Ngũ Độc Môn chủ.
- Hai người là hai người, tại sao giết người lại giống như giết Ngũ Độc Ngọc Nữ?
- Vì ta đã điểm ba đại huyết nàng...

Âu Dương Tung cười cười:

- Điều ấy có khó gì, chúng ta sẽ giải huyết cho nàng.
- Đó là thủ pháp điểm huyết độc môn, người không hiểu nội tình chẳng những không thể giải khai được huyết đạo mà còn dễ khiến nàng đảo lộn máu huyết đến bỏ mạng.

Âu Dương Tung lạnh lùng:

- Vậy thì chúng ta không đụng tới cũng chẳng sao.

- Không đụng tới nàng ta cũng sẽ chết, đã tới giờ rồi, nếu không có người thay đổi huyết đạo...

- Dễ lắm. Nếu người muốn cứu nàng hãy nói ra cho chúng ta biết thủ pháp giải huyết.

Trì Thiên Hóa cười khẩy:

- Bằng hữu nói sao mà dễ nghe vậy?

- Có nói hay không tùy người, chúng ta quyết không thềm truy vấn nữa!

- Đúng! Các người có thể giết ta, nhưng không thể bắt ta chỉ cho các người thủ pháp giải huyết được đâu.

- Oan có đầu, nợ có chủ. Ta không tin thủ pháp điểm huyết ấy là do người sáng tạo ra. Ngũ Độc Ngọc Nữ mà chết, Ngũ Độc Môn chủ sẽ từ thủ pháp điểm huyết đặc dị ấy tìm ra hung thủ giết người.

Trì Thiên Hóa thở dài:

- Nghĩa là các hạ không chịu thay đổi chủ ý?

- Đương nhiên không thể.

- Được! Thứ hai có liên quan đến các hạ.

- Cứ nói!

- Bất luận các hạ là ai, thân phận thế nào nhưng nếu giết ta chắc chắn sẽ nhận chịu báo thù.

- Ta giết người chẳng ai biết, mà dù có muốn báo thù người của các người cũng đâu biết ta là ai?

Trì Thiên Hóa bĩu môi:

- Các hạ tự tin thái quá đấy chứ?

- Họ Trì, người kéo dài thời gian chẳng?

- Sự thật ta đã hiểu rõ dù cho ta có nói thật, các hạ cũng chẳng tha cho ta nào.

- Cái ấy chưa chắc, chúng ta bất quá chỉ muốn tra hỏi lai lịch của người mà thôi.

- Người biết để làm gì?

- Cứu người!
- Cứu người nào?

Âu Dương Tung ngẩn người vì y không định trước câu chuyện lại dẫn đi hướng khác. Trong lúc gấp vội, y buột đại miệng nói:

- Tông Nhất Chí!
- Người là người của Cái Bang?
- Lão phu là người hỏi chứ không phải người.

Trì Thiên Hóa gằn giọng:

- Ta biết.
- Biết thì tốt. Hãy trả lời câu hỏi của ta. Sư phụ ngươi là ai?
- Nói ra ngươi cũng không biết, không nói thì hơn.
- Không nói, ngươi đừng hòng rời khỏi nơi đây.
- Nói cũng chết, không nói cũng chết. Vả lại nói có thể còn bị chết mau hơn nữa.
- Nói vậy là ngươi không sợ chết ư?
- Sợ chứ! Bất quá, nếu không thể sống được, thà được chết vẻ vang còn hơn, bằng hữu, xuất thủ đi.

Âu Dương Tung dường như đã nổi sát cơ, y ấn mạnh tay, những tiếng rắc rắc của xương cốt Trì Thiên Hóa khiến y đau đớn xuất hạn. Y cố nghĩ rằng chịu đau, nhưng Bài Giáo cũng phải rèn rĩ thê thảm. Đột nhiên có một âm thanh lạnh lùng vang dội gần đó:

- Buông tay!

Âu Dương Tung giật mình, buông tay giữ Trì Thiên Hóa. Tay hữu y thu lại bảo vệ lấy thân, tay tả giơ lên định đập xuống đỉnh đầu Trì Thiên Hóa. Một luồng kinh lực bỗng nhiên quét tới tấn công các đại huyệt trên thân Âu Dương Tung, cố nhiên Âu Dương Tung có thể đập chết Trì Thiên Hóa, nhưng như vậy tất y ít ra cũng bị kinh lực kia đả thương nặng, không thể tự tay cứu mình. Âu Dương Tung chớp nhoáng tràn thân qua một bên tránh kinh lực âm trầm dữ dội.

Một bóng người vọt tới cực mau, chưởng phong rít như gió cuốn rơi xuống bên thân Âu Dương Tung, thì ra là Trần Trường Thanh, trưởng lão Cái Bang. Âu Dương Tung chấn động thầm nghĩ:

- Lẽ nào lão đã nhận ra ta là ai?

Nhưng Trần Trường Thanh hoàn toàn không nói một tiếng, chưởng phong ào ạt đánh tới.

Âu Dương Tung hoảng sợ không còn tâm trí đâu chiến đấu nữa, y chỉ tiếp vài chiêu chiêu lệ rồi ôm đầu bỏ chạy.

———— o0o —————

HỒI 13**Giải Huyết Cứu Ngọc Nữ****T**

rần Trường Thanh không đuổi theo Âu Dương Tung, lão bước lại bên Trì Thiên Hóa, cầm lấy tay gần gãy lìa của y lạnh lùng hỏi:

- Trì Thiên Hóa, ngươi còn tỉnh đấy chứ?

Trì Thiên Hóa thở phào:

- Tại hạ biết lão nhân là người cứu tại hạ.
- Không phải là khiếu hóa ta có ý cứu người đâu!
- Lão nhân muốn tại hạ báo đáp thế nào?
- Ta muốn biết ai là người hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang, ai là người bắt Tông Nhất Chí?
- Về việc này xin tha cho tại hạ không thể phụng báo.
- Người không dám nói?
- Tại hạ chỉ có thể cho lão nhân biết. Đêm hôm ấy, tại hạ cũng là một trong các hung thủ tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang. Còn những gì khác, tha cho tại hạ không thể nói.

Trần Trường Thanh trầm ngâm một chút, đột nhiên lão đưa tay vẫy, hai tiểu khất cái xuất hiện chạy đến. Trần Trường Thanh hạ giọng dặn dò vài câu, hai đệ tử ấy rút một tấm khăn đen lớn bịt mặt Trì Thiên Hóa, đút y vào một túi vải rồi khiêng lên vai, phi hành đi mất. Đợi hai đệ tử đi khuất, Trần Trường Thanh mới hạ giọng gọi:

- Sở công tử, mời ra đi!

Thì ra Sở Tiêu Phong đã sớm kịp ẩn thân vào một tảng đá, chàng vội tuân lệnh bước ra mỉm cười:

- Xin ra mắt Trần lão tiên bối.

Trần Trường Thanh thở dài:

- Tiêu Phong, sư mẫu ngươi mong nhớ Nhất Chí lại lo lắng vì an nguy của ngươi. Mong ngươi sớm quay về.

Chàng trầm ngâm:

- Lão tiền bối, xét tình hình trước mắt. Âu Dương Tung chẳng còn giá trị gì nữa, y hiểu rất ít về Trì Thiên Hóa và cũng chẳng biết sư đệ Nhất Chí bị giam giữ ở nơi đâu.

- Còn Trì Thiên Hóa có biết gì không?

- Hiện tại xét ra họ Trì là người duy nhất may ra biết rõ nội tình. Âu Dương Tung, Kiều Phi Nương chẳng qua cũng chỉ bị lợi dụng mà thôi. Nếu lão tiền bối có cách nào hay hơn, tất y sẽ nói ra được ít nhiều đầu mối.

Trần Trường Thanh gật đầu:

- Ta hiểu, chúng ta đi thôi.

- Không! Vãn bối nên quay về với Âu Dương Tung.

- Tại sao? Người chẳng nói Âu Dương Tung chẳng còn gì giá trị?

- Cũng có thể Kiều Phi Nương có biết chút ít dấu vết, vãn bối cần phải nghe biết. Nếu không có gì trở ngại, ba ngày nữa vãn bối sẽ quay về.

Không đợi câu đáp của Trần Trường Thanh, chàng chuyển thân phi hành đi. Trở về nơi ở chợ Long Tường, vào gian đại sảnh Sở Tiêu Phong đã thấy Âu Dương Tung và Kiều Phi Nương ngồi đối diện. Sở Tiêu Phong vào đại sảnh Âu Dương Tung hỏi liền:

- Lâm Ngọc, người làm sao thoát thân được? Cái Bang không bắt người ư?

Chàng đáp:

- Đệ tử không lộ diện, khi thấy chúng bắt Trì Thiên Hóa nhốt vào túi vải. Đệ tử ẩn thân đợi chúng bỏ đi mới quay về đây...

Đột nhiên Kiều Phi Nương đứng bật dậy hốt hoảng ra mặt:

- Chúng ta nhất định phải cứu Trì Thiên Hóa, nếu không nguy mất.

Âu Dương Tung bình tĩnh:

- Tại sao mà nguy?

Kiều Phi Nương thở dài:

- Các hạ tưởng rằng trong thành Tương Dương chỉ có một mình Trì Thiên Hóa thôi ư?

- Bọn chúng đều đã lìa khỏi nơi đây rồi, không chỉ một mình Trì Thiên Hóa thì còn ai nữa?

- Các hạ không biết, bọn chúng vẫn còn nhiều người ở lại trong thành Tương Dương.

- Tại đâu? Là những ai?

Đó cũng chính là điều mà Sở Tiêu Phong rất cần biết, chàng lắng tai nghe, nhưng chỉ nghe Kiều Phi Nương đáp:

- Ta cũng không biết.

Âu Dương Tung nóng nảy:

- Cô nương không biết.

Kiều Phi Nương đáp mau:

- Đúng vậy, tiểu tử Trì Thiên Hóa miệng kín như bình, ta chỉ biết trong thành Tương Dương vẫn còn người bọn chúng, nhưng y rất cảnh giác chẳng tiết lộ gì thêm.

Sở Tiêu Phong xen vào:

- Cái ấy sợ rằng họ Trì cố ý phao tin vậy thôi, vì có hai lý do rất đáng nghi. Một, khi Trì Thiên Hóa trúng độc, sao chẳng ai đến giúp y? Hai, y bị Cái Bang bắt đi, cũng chẳng có đồng bọn nào cứu y cả.

Kiều Phi Nương bĩu môi:

- Người có chắc trong đệ tử Cái Bang không có người do bọn chúng cải trang?

Âu Dương Tung đáp thay:

- Người bắt tiểu tử họ Trì chính là Cái Bang trưởng lão Trần Trường Thanh.

Kiều Phi Nương thở dài:

- Ô! Cái Bang bắt Trì Thiên Hóa tất là bức bách đồng bọn y phải xuất thủ mất thôi.

Sở Tiêu Phong động tâm, quay đầu nhìn Âu Dương Tung:

- Sư phụ. Trong giang hồ sao lại có thể lực bí mật đến thế? Ngay cả sư phụ và Kiều tiên bối mà cũng không biết đó là những ai?

Âu Dương Tung thở dài:

- Bọn ấy hành tung rất bí mật, ít khi xuất hiện giang hồ. Trừ tên tiểu tử Trì Thiên Hóa ra, chúng không lộ diện cho ai biết.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Như vậy là chúng trốn tránh ai đó?
- Chúng trốn tránh Xuân Thu Bút.
- Xuân Thu Bút?

Sở Tiêu Phong vốn đã nghe sư phụ nhắc qua về Xuân Thu Bút, nhưng chàng biết rất ít. Không kềm chế được, chàng hỏi tiếp:

- Xuân Thu Bút là người nào?
- Chỉ là một ngọn bút, một ngọn bút bình thường.
- Thế thì có gì đáng sợ?

- Rất đáng sợ. Một mũi kiếm có thể lấy mạng người, nhưng Xuân Thu Bút mà giết là giết danh dự người ta, giết linh hồn người ta chứ không phải chỉ là giết thể xác.

- Thật lợi hại thế ư?

Âu Dương Tung gật đầu:

- Lâm Ngọc, một người khi chết là chấm dứt mọi sự. Nhưng nếu bị Xuân Thu Bút động tới, không cần giết chết, người ấy cũng bị đưa ra công luận võ lâm. Bút đã hạ thì có ngàn lời cũng không phân biện được. Kẻ ác nào bị Xuân Thu Bút nhắc tới, không ai dám nhìn mặt hắn nữa, khiến hắn sống mà còn bi thảm hơn chết.

- Bất quá Xuân Thu Bút chỉ là một ngọn bút, nhưng bút làm sao viết được nếu không có người cầm bút?

Âu Dương Tung thở dài:

- Đó chính là bí mật mà một trăm năm nay không có người võ lâm nào giải thích được. Cứ mười năm Xuân Thu Bút lại xuất hiện một lần, ghi chép lại mọi chuyện võ lâm trong mười năm. Tính đến đây đã tám năm rồi, Xuân Thu Bút chưa xuất hiện, nghĩa là còn hai năm nữa là lần xuất hiện thứ chín của Xuân Thu Bút. Tám mươi năm nay Xuân Thu Bút xuất hiện tám lần, mỗi lần xuất hiện giang hồ đều đại biến động.

- Biến động ra sao?

- Không ai biết Xuân Thu Bút đến từ đâu, nhưng nó như có muôn ngàn tai mắt ghi lại kỹ lưỡng mọi sự việc.

- Sư phụ, Xuân Thu Bút bất tất phải có người cầm bút, tại sao không tìm ra người ấy?

Kiều Phi Nương tiếp lời đáp:

- Muốn tìm đâu phải chuyện dễ. Nếu tìm được người cầm bút thiên hạ há chẳng thái bình rồi sao?

Âu Dương Tung nói tiếp:

- Hải tử, ngươi còn chưa biết. Về chuyện này rất là kỳ quái, tội ác giang hồ hình như chỉ ẩn giấu ở nơi kín đáo, tội ác thường chẳng sợ gì cả, nhưng lại sợ ánh sáng. Hải tử, kẻ nào mang tiếng ác mà ai cũng biết chưa chắc đã là người thật ác. Còn người làm ác trong bóng tối mà ngoài mặt vẫn mang danh là chính nhân quân tử mới thật sự là kẻ ác. Tám mươi năm nay, Xuân Thu Bút xuất hiện tám lần. Lần sau chấn động hơn lần trước. Lần thứ tám Xuân Thu Bút xuất hiện đã tạo thành một việc đại ác giang hồ, sự thực đã bức tử hai chưởng môn nhân hai đại môn phái, đẩy bảy người nổi tiếng nghĩa hiệp phải lộ bản lai diện mục, không còn mặt mũi nào ở chốn giang hồ. Ngoài ra nó còn đẩy một người vô danh tiểu tốt chỉ trong một ngày mà nổi tiếng thành một đại hiệp được mọi người tôn kính.

- Đệ tử ở trong Cái Bang được nghe khá nhiều chuyện giang hồ, nhưng người chỉ trong một ngày mà nổi danh đại hiệp, sao đệ tử chưa hề nghe qua.

Âu Dương Tung gật đầu:

- Đó là Tiết Sơn Lam, Thiên Sơn kiếm Tiết Sơn Lam.

- A! Nguyên là hắc ư?

- Tiết Sơn Lam chỉ trong một ngày mà nổi tiếng là chuyện nhỏ, nhưng tự mang vào thân biết bao phiền não. Rất nhiều người cũng hy vọng được học võ công của hắc để nổi tiếng trong một ngày.

- Điều ấy cũng chẳng có gì đáng trách.

Kiều Phi Nương nói tiếp:

- Hừ! Chính đó là gậy không biết bao nhiêu thiếu niên khổ luyện võ công, hy vọng trở thành cao thủ giang hồ.

Sở Tiêu Phong thở dài định nói lại thôi. Âu Dương Tung lạnh lùng hỏi:

- Hải tử, ngươi thở dài vì sao?

Chàng đáp:

- Đệ tử thiết tưởng đã có nhân vật Xuân Thu Bút như thế, sao lại còn có tiểu tử Trì Thiên Hóa?

- Điều ấy có thể gọi là “đạo cao một thước, ma cao một trượng”. Xuân Thu

Bút làm việc cực ác, nhưng luôn luôn giấu mặt trong vòng bí mật.

Đột nhiên Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Sư phụ, chúng ta nên sợ hay không nên sợ Xuân Thu Bút?

Âu Dương Tung đáp ứng:

- Cái ấy... cái ấy... chúng ta không thể nói là sợ, nhưng nếu như bị Xuân Thu Bút ghi lên mặt cũng là một việc cực phiền não.

- Sư phụ, đệ tử bội phản Cái Bang, mai đây có thể bị rơi vào tay Xuân Thu Bút hay không?

Âu Dương Tung mỉm cười:

- Thân phận của ta, Xuân Thu Bút còn chưa hiểu rõ. Hà huống là người!

- Sư phụ, giang hồ thiếu gì anh hùng hào kiệt, sao không người nào giết được Xuân Thu Bút?

Kiều Phi Nương lắc đầu:

- Hừ! Giết hắn đâu phải việc dễ. Tám mươi năm nay không biết bao nhiêu người muốn giết Xuân Thu Bút mà nào có ai tìm ra hắn?

Sở Tiêu Phong than:

- Ô! Nói như thế người ấy quá ư thần bí?

Kiều Phi Nương nói:

- Cực thần bí! Trong trăm năm nay chưa có ai phát hiện ra Xuân Thu Bút là nhân vật ra sao.

Sở Tiêu Phong nói:

- Ủa! Xuân Thu Bút xuất hiện giang hồ đã tám mươi năm, lẽ nào người cầm bút đã sống hơn trăm tuổi?

Âu Dương Tung nói:

- Theo ta, đó không phải chỉ là một người. Đại khái hắn cũng có truyền nhân chăng?

Đột nhiên chàng nhớ đến Trì Thiên Hóa, bèn hỏi:

- Sư phụ. Cái Bang là một bang phái cực lớn. Nghe nói bang chủ Cái Bang lần đến Tương Dương này có dẫn theo Văn Cái Nhiệm Kỳ là người quán thông kim cổ, quyết tra xét ra lai lịch của Trì Thiên Hóa...

- Nghe nói Văn Cái Nhiệm Kỳ không biết võ công, có thật vậy chăng?

- Đệ tử trong Cái Bang chỉ là một tiểu tốt, đối với việc của Nhiệm trưởng lão không biết gì nhiều. Điều đó, đệ tử cũng chỉ nghe người ta nói.

Âu Dương Tung thở dài xoay qua Kiều Phi Nương:

- Cái Bang và Bài Giáo đã đem đến đây toàn là cao thủ, chúng ta tự lượng không thể đối địch. Rất tiếc mọi đường thủy bộ chúng đã bố trí đầy tai mắt, hiện tại chúng ta muốn rút lui khỏi Tương Dương cũng không dễ dàng gì. Phi Nương, cô nương có mưu kế gì giúp chúng ta triệt thoát khỏi nơi đây mà không bị lộ?

Kiều Phi Nương quả là người lão luyện giang hồ vừa hồ ly giảo hoạt. Y thị chỉ thoáng trầm ngâm một chút, liền đáp:

- Tẩu vi thượng sách. À! Chỉ có cách bọn chúng ta nằm trong quan tài thoát ra khỏi Tương Dương là bọn Cái Bang không thể nào nghi ngờ.

Âu Dương Tung giật nảy người:

- Nằm trong quan tài? Không nói đùa đấy chứ?

Kiều Phi Nương nghiêm mặt:

- Chỉ cần tìm một tang gia có người chết sắp chôn, một trong ba chúng ta sẽ hỗn nhập chui vào quan tài nằm chung với người chết. Còn hai người khác trà trộn với tang gia là dễ dàng thoát thân khỏi thành Tương Dương, ai mà nghi ngờ được?

Âu Dương Tung vỗ tay:

- Diệu kế! Thành Tương Dương rộng lớn thế này, ngày nào mà không có nhà có tang? Nhưng ai là người đi tìm nhà có tang ấy đây?

Sở Tiêu Phong cười đau khổ:

- Sư phụ, đương nhiên là đệ tử có trách nhiệm đi tìm rồi.

Âu Dương Tung cười ha hả:

- Hài tử! Người giỏi lắm. Hãy cố lên, ta không quên công người đâu.

Sở Tiêu Phong được Kiều Phi Nương hóa trang thành một tráng niên trên ba mươi tuổi, sắc mặt vàng ố, rồi một mình chàng rời khỏi chợ Long Tường tìm vào thành Tương Dương. Chàng tìm về phân đà Cái Bang mới hay cả Trì Thiên Hóa và Ngũ Độc Ngọc Nữ đều bị bắt về đây giam giữ trong một mật thất. Tuy vậy Ngũ Độc Ngọc Nữ bị độc môn điểm huyết của Trì Thiên Hóa chưa ai khai giải được cho nàng. Sau khi thuật lại mọi mưu đồ trốn thoát của bọn Âu Dương Tung

cho các Cái Bang trưởng lão nghe, chàng theo Trần Trường Thanh và một lão Cái Bang mặc áo xám vào nơi giam giữ Trì Thiên Hóa và Ngũ Độc Ngọc Nữ. Ngoài cửa thất có bốn đệ tử Cái Bang canh giữ cẩn mật. Lão nhân áo xám trên chín mươi tuổi chính là bang chủ Cái Bang.

Trần Trường Thanh ra lệnh mở cửa mật thất bước vào, Sở Tiêu Phong cùng vào theo. Ngẩng đầu lên nhìn, chàng thấy Ngũ Độc Ngọc Nữ nằm trên một cái giường gỗ còn Trần Trường Thanh ngồi ở gần đó. Lão bang chủ bước lại gần Trì Thiên Hóa, cười hỏi:

- Người trẻ tuổi, có biết lão khiếu hóa là ai không?

Trì Thiên Hóa chuyển động mục quang đáp:

- Tại hạ chưa hề gặp lão nhân gia, nhưng đã biết lão nhân là ai. Phải chăng là bang chủ Cái Bang Hoàng lão nhân?

Hoàng lão bang chủ gật đầu:

- Đúng. Ta chính là Cái Bang bang chủ.

- Lão nhân gặp tại hạ có việc gì?

- Nghe nói các hạ có thủ pháp điểm huyết rất đặc thù?

- Không sai, đó là thủ pháp độc bộ võ lâm.

Hoàng lão bang chủ nói:

- Cho phép lão khiếu hóa nhìn thử để đại khai nhãn giới chứ?

- Lão nhân tự đến mà coi, huyết đạo Ngũ Độc Ngọc Nữ đã bị thủ pháp độc môn ta điểm trúng.

Hoàng lão bang chủ chậm bước tới bên Ngũ Độc Ngọc Nữ. Mục quang Ngũ Độc Ngọc Nữ chuyển động hỏi lão bang chủ:

- Lão là Hoàng lão bang chủ?

Lão nhân gật đầu:

- Hàỉ tử, ngươi biết ta ư?

Ngũ Độc Ngọc Nữ đáp:

- Thân mẫu ta nói lão là người được võ lâm rất kính trọng.

- Đó là vì thân mẫu ngươi quá khen. Hàỉ tử, huyết đạo nào của ngươi bị điểm?

- Hình như là hai huyết “Thần phong” và “Phong phủ”.

Hoàng lão bang chủ gật đầu:

- Hài tử, hiện tại ngươi có cảm giác ra sao?
- Nửa thân đau nhức không thể cử động.

Lão nhân gật đầu:

- Đúng. Hai huyết đạo ấy khổng chế kinh mạch nửa bên thân, khiến ngươi có cảm giác đau, phải không? Hài tử, khi vết thương huyết đạo phát tác, ngươi cảm thấy ra sao?

- Kinh mạch ần ần đau đớn như có bầy kiến bò trong nội thể.
- A! Hài tử, bây giờ còn cách bao lâu mới đến lúc vết thương huyết đạo phát tác?

- Khoảng hai giờ nữa.
- Ta hiểu rồi, có cần cho ta thử giải huyết cho ngươi?
- Lão tiên bối phải chăng tên là Hoàng Thiên Đẩu?

Lão bang chủ gật đầu:

- Đúng vậy. Thân mẫu ngươi chắc hay nhắc đến tên ta?
- Vâng. Cái tên thân mẫu con thường nhắc chỉ có năm người, lão nhân gia là một trong năm người ấy và cũng là người được mẫu thân con kính trọng nhất.

Hoàng Thiên Đẩu nói:

- Năm xưa lão khiếu hóa ta cũng có gặp mẫu thân ngươi vài lần. Có một lần trời mưa lớn chúng ta tránh mưa cùng nhau trong một ngôi miếu đàm luận suốt đêm. Lão không đáng gì được nhắc tới, còn bốn người kia là những ai?

- Mẫu thân nói lão nhân là bậc thái sơn võ lâm rất đáng tin tưởng. Còn bốn người kia có một người cũng họ Hoàng, đó là Quái Tiên Hoàng Đồng. Lần này tiểu nữ đến Tương Dương chính là vì có lời sai bảo của mẫu thân tìm Quái Tiên.

- Mẫu thân ngươi quả là quá coi trọng lão. Hoàng Đồng mai danh ẩn tích đã lâu, đến Cái Bang ta cũng không được biết hành tung lão ấy. Vì sao ngươi lại đến Tương Dương tìm lão ấy?

- Rất lâu rồi, Hoàng Đồng lão tiên bối có ước hẹn với mẫu thân ở đây, tiểu nữ thay mẫu thân đến đây phó ước.

Nàng không nói phó ước ra sao, Hoàng Thiên Đẩu cũng không vặn hỏi, câu chuyện chợt chuyển:

- Hải tử, còn mấy người nữa là ai?

- Một là chủ môn Vô Cực Môn Tông Lãnh Cường.

Sở Tiêu Phong rúng động chưa kịp xen vào. Hoàng Thiên Đẩu đã hỏi tiếp:

- Còn hai người nữa là ai?

- Một là Âu Dương Hữu Phương và một người có tên hiệu kỳ quái Độc Vô Ảnh.

- Hình như lão khiêu hóa cũng có nghe tới tên Âu Dương Hữu Phương, rất tiếc nhất thời không nhớ được là ai.

- Còn Độc Vô Ảnh, lão tiên bối có nghe qua?

- Chưa...

Lão bang chủ xoay sang Trần Trường Thanh:

- Trường Thanh, ngươi có nghe qua tên ấy không?

Trần Trường Thanh đáp:

- Bẩm bang chủ, thuộc hạ chưa hề nghe trong giang hồ có nhân vật nào tên hiệu như thế.

Ngũ Độc Ngọc Nữ khẩn cầu:

- Hoàng lão tiên bối, xin thử giải huyết đạo cho tiểu nữ xem có được chăng?

Hoàng Thiên Đẩu đang định động thủ, đột nhiên Trì Thiên Hóa nói lớn:

- Không được động đến y thị!

Trần Trường Thanh hừ một tiếng lạnh:

- Họ Trì, chúng ta đã rất khách sáo với các hạ. Các hạ sắp bị chịu tội rồi đấy. Tông phụ nhân chuẩn bị đến đây, chúng ta sẽ giao các hạ cho Vô Cực Môn. Đầu các hạ cứng tới đâu sẽ được chứng minh. Vô Cực Môn sẽ đòi các hạ món nợ máu hôm trước.

Hoàng Thiên Đẩu xoay đầu lại mỉm cười:

- Trì thiếu huynh, tại sao lại bắt lão khiêu hóa không được động đến cô nương đây?

Trì Thiên Hóa căm hận:

- Y thị bị tại hạ dùng thủ pháp đặc thù điểm huyết, động vào người y thị tất chết. Tại hạ tự biết hoàn cảnh của mình, nên gán sinh mệnh tại hạ vào y thị.

Các người giết tại hạ cũng tức là giết y thị.

Hoàng Thiên Đẩu gật đầu:

- Nếu như lão phu giải khai được huyết đạo cô nương đây, các hạ không còn chỗ dựa nữa, đúng không?

Trì Thiên Hóa lắc đầu:

- Có thể. Nhưng không ai giải được độc môn điểm huyết của tại hạ đâu!

Hoàng Thiên Đẩu vuốt râu:

- Thủ pháp điểm huyết tuy mỗi nhà một khác, nhưng cũng chẳng xa cách bao nhiêu. Lão khiếu hóa có thể không giải được thủ pháp điểm huyết của các hạ, nhưng lão muốn thử xem sao.

Trì Thiên Hóa cười khẩy:

- Lão nên biết, nếu thủ pháp lầm lẫn một chút là khiến Giải cô nương đau đớn vô cùng.

Ngũ Độc Ngọc Nữ kêu lên:

- Ta không sợ. Xin Hoàng lão Bang chủ cứ xuất thủ.

- Không được. Giải cô nương nếu máu huyết đảo lộn, cô nương sẽ đau khổ vô cùng.

- Hừ! Trì Thiên Hóa, ta hiểu ra ngươi có ý lợi dụng ta để kéo dài sự sống của ngươi.

Trì Thiên Hóa âm hiểm:

- Tại hạ có nhiều cơ hội giết chết cô nương, thế nhưng tại hạ vẫn nhẫn nhịn không xuất thủ.

- Chỉ cần ngươi vẫn giữ ý đoạt giải dược của ta, ngươi sẽ biết thế nào là sự lợi hại độc dược Ngũ Độc Môn.

Hoàng Thiên Đẩu thở dài:

- Giải cô nương. Nếu như lão phu không thể giải được huyết đạo cô nương, tất cô nương sẽ phải chịu thêm đau đớn. Cô nương có quyền cự tuyệt, lão phu quyết không miễn cưỡng.

Ngũ Độc Ngọc Nữ run giọng:

- Tiểu nữ không sợ. Mấy hôm nay không sống không chết như thế này, tiểu nữ đã đau khổ lắm rồi. Xin Hoàng bang chủ cứ xuất thủ.

Hoàng Thiên Đẩu lại thở dài:

- Thôi được. Dũng khí của cô nương khiến lão phu đây bội phục.

Đột nhiên tay hữu lão giờ lên võ xuống hai cái, rồi tay tả cũng võ liền mấy cái nữa. Trong chốc lát, lão Bang chủ đã sử dụng đến năm loại thủ pháp giải huyết. Ngũ Độc Ngọc Nữ nhăn nhó chau mày, tựa hồ như nhin đau không nổi. Thần sắc nàng đau đớn vô cùng, nhưng nàng chỉ cắn răng không kêu một tiếng. Mặt Hoàng Thiên Đẩu cũng lấm tấm mồ hôi.

Trì Thiên Hóa nói quả không sai, thủ pháp điểm huyết của y đúng là đặc biệt. Với kiến thức quảng bác của Hoàng Thiên Đẩu mà nghiêm nhiên không thể giải khai. Hoàng Thiên Đẩu nhẹ thở dài:

- Hải tử, cô nương...

Ngũ Độc Ngọc Nữ ảm đạm kêu:

- Lão tiên bối, tiểu nữ đau đớn quá, xin lão nhân gia giết quách tiểu nữ cho xong.

Trần Trường Thanh, Bạch Mai đều biến sắc. Họ rất phong phú từng trải giang hồ, nên tự hiểu rõ, với loại độc môn điểm huyết này. Nếu lỡ tay sai lầm một chút, Ngũ Độc Ngọc Nữ sẽ chết liền lập tức. Bấy giờ nàng đã quá đau đớn luôn miệng rên:

- Lão tiên bối, giết quách tiểu nữ cho xong... đi, lão...

Sở Tiêu Phong nhìn sắc mặt đau đớn của Ngũ Độc Ngọc Nữ, đột nhiên chàng nhớ đến mấy trang giấy do lão giữ ngựa họ Lục cho chàng dạo nọ. Tuy chủ yếu dạy mấy chiêu kiếm pháp, nhưng nó cũng có nhắc tới một loại thủ pháp giải huyết rất kỳ dị, từng chữ trong cuốn sách ấy vẫn in sâu kỹ trong trí nhớ chàng. Đó là một loại thủ pháp giải huyết không rõ xuất xứ lai lịch và chàng cũng không biết nó có thể giải huyết được cho Ngũ Độc Ngọc Nữ hay không. Nhưng trước mắt chàng nhìn Ngũ Độc Ngọc Nữ đau đớn rên rỉ, chàng không khỏi động niệm muốn thử áp dụng xem sao. Vốn là người quyết đoán, vừa nhớ thủ pháp giải huyết, chàng vừa đặt tay lên người Ngũ Độc Ngọc Nữ. Áo ngoài nàng che bàn tay chàng, kỳ thực chàng đã chớp nhoáng điểm vào ba huyết đạo của nàng mà lão Bang chủ Cái Bang không trông thấy, đồng thời miệng chàng nói mau:

- Lão Bang chủ sao không thử thêm thủ pháp khác?

Hoàng Thiên Đẩu mấy lần động thủ mà vẫn chưa giải được huyết đạo cho Ngũ Độc Ngọc Nữ. Nghe Sở Tiêu Phong nói vậy cũng miễn cưỡng võ thêm hai

lấn vào huyết đạo nàng. Sau hai cái vỗ ấy, đột nhiên Ngũ Độc Ngọc Nữ ngồi bật dậy, nàng vén tà áo lau mồ hôi ướt đầy trán, ánh mắt hơi liếc Sở Tiêu Phong rồi chuyển nhìn Hoàng Thiên Đẩu, âm thanh nàng cảm động:

- Đa tạ lão tiên bối, huyết đạo tiểu nữ đã khai giải.

Hoàng Thiên Đẩu gật đầu:

- Cô nương cứ yên tâm nằm an nghỉ một lát.

Dứt lời lão chuyển thân bước chậm ra. Trần Trường Thanh chau mày:

- Cô nương có thật huyết đạo đã được khai giải?

Ngũ Độc Ngọc Nữ gật đầu:

- Đúng vậy! Tiện nữ chỉ bị người điểm huyết, nay huyết đạo được giải, tiểu nữ hoàn toàn khôi phục.

Trần Trường Thanh thở phào:

- Cô nương, huyết đạo đã giải không nên ở lại đây nữa. Xin mời cô nương vào tịnh thất nghỉ ngơi. Nữ tỳ của cô nương cũng được người Cái Bang đem về đây rồi. Mời cô nương theo lão phu.

Ngũ Độc Ngọc Nữ xoay nhìn Sở Tiêu Phong nhờ có thuật dịch dung nàng không nhận ra chàng. Nàng xoay thân theo chân Trần Trường Thanh bước ra. Chỉ còn lại Sở Tiêu Phong và Bạch Mai, lão họ Bạch hỏi liền Trì Thiên Hóa:

- Hiện tại Tông Nhất Chí đang ở đâu?

Trì Thiên Hóa dù đã mất con bài Ngũ Độc Ngọc Nữ, vẫn thản nhiên đáp:

- Không biết!

Bạch Mai gằn giọng:

- Được lắm! Tiểu tử ngươi không trả lời lão phu tất sẽ ném mùi đầu khổ đó.

Lão bước tới sát bên thân Trì Thiên Hóa, lạnh lùng:

- Ngươi hãy ném thử thủ đoạn của lão phu.

Thủ pháp điểm huyết của Bạch Mai mau như gió điểm vào hai huyết đạo Trì Thiên Hóa. Thân y vốn đang trúng độc của Ngũ Độc Ngọc Nữ, lại bị điểm vào hai huyết đạo nơi chân đau đớn, cơ hồ không thể chịu nổi. Bạch Mai lạnh lùng:

- Trì Thiên Hóa, lão phu không tin ngươi có mình đồng da sắt chịu nổi đau khổ.

- Tại hạ không có mình đồng da sắt, tại hạ cũng không chịu nổi sự đau đớn.

Nhưng thực sự tại hạ không biết Tông Nhất Chí bị giam giữ ở đâu?

- Thế thì người biết những gì?

- Vâng, tại hạ biết cũng khá nhiều điều, nhưng không biết về số phận của Tông Nhất Chí.

- Người biết gì cứ nói cho lão phu nghe.

- Xin tuân lệnh, mong được lão nhân giải khai huyết đạo.

Bạch Mai gật đầu:

- Người nghe cho rõ đây. Họ Trì, nếu người dám bịa đặt, lão phu sẽ bắt người đau khổ gấp bội.

Trì Thiên Hóa thở dài:

- Đêm hỏa thiêu Nghênh Nguyệt sơn trang thực sự tại hạ cũng là một trong những người tham dự, nhưng tuyệt nhiên không phải là kẻ chủ mưu.

- Nói tiếp đi, không cần giải thích.

- Trừ tại hạ ra, còn có ít nhiều người như Âu Dương Tung, Kiều Phi Nương và mười Hắc báo kiếm sĩ...

Bạch Mai sửng sốt hỏi:

- Hắc báo kiếm sĩ? Chúng là bọn nào?

- Tại hạ chỉ biết chúng đến từ Hắc báo cốc.

- Hắc báo cốc ư? Lão phu hành tẩu giang hồ nửa đời người, tại sao chưa hề nghe tên đất ấy?

- Nơi ấy đương nhiên rất bí mật. Chính tại hạ là bằng hữu của chúng mà còn không biết Hắc báo cốc ở nơi đâu.

- Ai là bọn giết chết các đệ tử Vô Cực Môn trong Nghênh Nguyệt sơn trang?

- Đương nhiên đa số đệ tử Vô Cực Môn chết về tay Hắc báo kiếm sĩ.

- Còn Tông Nhất Chí thì sao?

- Bị Hắc báo kiếm sĩ bắt sống đem đi.

- Về lại Hắc báo cốc ư?

- Vâng!

Bạch Mai thúc giục:

- Được! Nói tiếp đi!

- Chỉ có nhiều đó thôi!

Bạch Mai cười gằn:

- Vì sao chúng lại tấn công Nghênh Nguyệt sơn trang?

- Tại hạ không biết.

Bạch Mai trầm ngâm:

- Thôi được, hôm nay chúng ta chỉ cần hiểu như thế.

Lão nhân quay qua Sở Tiêu Phong nói tiếp:

- Chúng ta về thôi.

Sở Tiêu Phong theo chân Bạch Mai tiến vào một gian phòng nhỏ gần đấy.
Bạch Mai thở dài:

- Xem ra tiểu tử họ Trì nọ không dễ tiết lộ gì hơn. Lúc này người đã giải khai huyết đạo cho Ngũ Độc Ngọc Nữ cô nương đấy ư?

Chàng chối:

- Không, vẫn bối chỉ giúp tay Hoàng bang chủ.

- Đó là độc môn thủ pháp. Với sở học uyên thâm của Hoàng bang chủ mà còn chưa giải được huyết đạo, người làm sao mà biết cách giải huyết ấy mà giúp?

Tự nhiên Sở Tiêu Phong không thể nói ra sự thật, chàng đành đáp:

- Vẫn bối nhờ gặp kỳ ngộ, lão tiền bối không biết chuyện ấy.

- Chẳng lẽ người được Quái Tiên Hoàng Đồng...

Vừa lúc ấy, Hoàng Thiên Đẩu vuốt râu vừa bước vào vừa nói:

- Bạch huynh, đúng là chính tay y giải huyết đạo cho Ngũ Độc Ngọc Nữ đó.

Bạch Mai vội ôm quyền thi lễ:

- Hoàng bang chủ!

Hoàng Thiên Đẩu mỉm cười:

- Anh hùng xuất thiếu niên. Hài tử, người có phải là Sở Tiêu Phong?

Sở Tiêu Phong vội ôm quyền vái dài:

- Chính là tiểu bối, có chỗ nào thất lễ mong được tiền bối rộng lượng.

- Mặt người dùng thuật dịch dung phải không?

- Vâng!

Bạch Mai vội hỏi gấp:

- Tiêu Phong, người có cần đi gặp Âu Dương Tung nữa không?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Không cần thiết gặp hắn nữa.

- Vậy thì hãy đi rửa sạch dịch dung khôi phục bản lai diện mục.

Sở Tiêu Phong vâng lệnh bước ra ngoài. Sau khi rửa sạch những chất dịch dung trên mặt. Sở Tiêu Phong đã trở về với diện mạo cũ. Chàng theo Bạch Mai vào dãy nhà thứ hai ra mắt sư mẫu. Bạch Phong, Thành Trung Nhạc, Đồng Xuyên đang bàn luận gì đó trong đại sảnh. Vừa nhìn thấy có Sở Tiêu Phong đi vào, cả ba đều lấy làm kinh ngạc. Sau khi thuật lại mọi việc, đệ tử Cái Bang vừa kịp dẫn Trì Thiên Hóa đến giao cho họ. Y vẫn bị điểm huyết bốn nơi huyết đạo. Bạch Phong cố kềm giữ khích động đợi Đồng Xuyên tiễn đệ tử Cái Bang về rồi bà mới nhìn Trì Thiên Hóa lạnh lùng nói:

- Ta là Tông phụ nhân đang căm hận vì mối thù diệt sư môn cướp mất con trai cho người gây ra đây!

Dường như Trì Thiên Hóa cũng tự biết khó mà im lặng mãi, y thở dài than:

- Những gì tại hạ biết đều đã nói hết với Bạch Mai. Sự thật, tại hạ cũng chỉ là một người bị lợi dụng, nên chỉ biết có giới hạn. Dù chư vị bức bách đến đâu, cùng lắm chỉ buộc được tại hạ nói loạn bậy mà thôi.

Thành Trung Nhạc lạnh lùng:

- Trì Thiên Hóa, người nghe đây. Chúng ta sẽ không dùng cực hình tra khảo người, nhưng sự sống chết của người hiện nay hoàn toàn là do thái độ người quyết định.

Trì Thiên Hóa đáp:

- Tại hạ biết chư vị rất hận thù.

- Đúng vậy! Chúng ta hận thù đến tận xương tủy không tài nào quên.

Đồng Xuyên bước tới đặt tay lên vai Trì Thiên Hóa:

- Người hãy nói tất cả những gì người biết.

Nhìn ánh mắt căm thù của Đồng Xuyên, Trì Thiên Hóa kinh sợ. Quả nhiên y nói ra hết nội tình mà y biết. Nghe xong Bạch Phong hỏi:

- Người dùng cách nào để liên lạc với đồng bọn?

Trì Thiên Hóa ngẩn ngại:

- Nếu tại hạ nói sẽ được lợi gì?
- Hy vọng người sẽ có cơ hội toàn mạng.
- Phu nhân bảo chứng bằng cách nào?
- Người muốn ta phải bảo chứng ra sao?
- Chư vị hãy tha tại hạ ra nếu tại hạ nói.

- Được! Coi như đó là điều kiện. Người nên hiểu ta là thê tử của Tông Lãnh Cương, phu quân ta khi còn sinh thời, chưa hề nói một điều gì mà không giữ lời. Tuy ta không phải là Tông Lãnh Cương, nhưng ta dù là phu thê với người mười mấy năm, ta không làm ô danh phu quân ta đâu.

Trì Thiên Hóa nhẹ thở dài:

- Tại hạ xin tin lời phu nhân!
- Người là một trong những hung thủ tiêu diệt Vô Cực Môn, sự thật các người chẳng những bắt cóc con trai ta, mà còn giết chết nhiều người vô tội khác, ta rất oán hận các người. Nếu người khiến ta nổi giận, ta sẽ chém người làm muôn mảnh. Vì vậy ta khuyên người không nên lừa gạt ta.

- Phu nhân, tại hạ chỉ muốn được phu nhân bảo đảm an toàn cho tại hạ.
- Nếu như người thật lòng hợp tác, ta bằng lòng chấp thuận sẽ tha người về.
- Không phế bỏ võ công tại hạ chứ?
- Hoàn toàn không. Ta sẽ tha người an toàn.

Trì Thiên Hóa lộ vẻ vui mừng:

- Được lắm, tại hạ sẽ thử xem, hiện tại xin phu nhân hãy giải huyết cho tại hạ trước.

Bạch Phong gật đầu:

- Rồi sao nữa?
- Giải độc cho tại hạ, tại hạ sẽ nói cách liên lạc với các bằng hữu và chư vị sẽ theo tại hạ đi gặp họ.

Bạch Phong quay lại Đồng Xuyên:

- Đệ tử, con hãy đến xin thuốc giải độc của Ngũ Độc Ngọc Nữ về đây cho ta.
- Đồng Xuyên chuyển thân đi ra. Thành Trung Nhạ nhẹ ho một tiếng:

- Trì Thiên Hóa, người có thù hận gì với Vô Cực Môn?

Trì Thiên Hóa lắc đầu:

- Không, tại hạ và Vô Cực Môn nào có thù hận gì?

- Nếu không thù hận, sao người lại giúp chúng đối phó với Vô Cực Môn làm gì?

Trì Thiên Hóa cười nhạt:

- Điều ấy không liên quan gì đến việc hợp tác của chúng ta hiện nay, tại hạ xin phép miễn trả lời.

Đồng Xuyên đã mau chóng quay lại với thuốc giải độc, đó là một viên đan hoàn màu trắng. Đồng Xuyên đặt vào tay Trì Thiên Hóa ra hiệu cho y uống.

———— oOo ————

HẾT QUYỂN 3